

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 7.11.1958

"At jeg i dag kan være her endnu engang ..."

Henvisning:

Dette er en originaltro skriftlig afskrift af Bruno Grönings foredrag, som han den 7. november 1958 optog på lydbånd i Rosenheim.

For at sikre kildens ægthed, er der bevidst givet afkald på sproglig og grammatisk korrektur i teksten.

De små tal, som står foran de enkelte afsnit, henviser til de tilsvarende lydspor på foredrags-cd'en, og dermed gøre det lettere at finde det pågældende sted.

Andre foredrag af Bruno Gröning med hans originalstemme kan fås som cd, og kan bestilles under følgende Internet-adresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, Rosenheim, 7.11.1958

"At jeg i dag kan være her endnu engang ..."

Første cd

1

Bruno Gröning: Mine kære Venner!

At jeg i dag kan være her endnu en gang, ligesom jeg jo allerede var her i Rosenheim nogle gange, desværre uden at have ladet Dem komme sammen, fordi der forelå noget meget vigtigere, som jeg først måtte gøre færdigt. Jeg vil ikke dermed sige, at De er uvigtige for mig. Nej, enhver er vigtig. Det kommer jo også an på Dem selv. Men for at kunne sørge for Dem, må man gøre meget mere for det, hvad De i dag endnu intet aner om; ligesom der også må drages omsorg for at udforme alt sådan for ethvert menneske, at han virkelig kan føre et uforstyrret liv.

Men naturligvis er vi, i dette tilfælde jeg, ikke den eneste banebryder, men også De kan bidrage dertil, også De kan hjælpe, også De kan give en hånd med.

Hvad der allerede længe har trykket mig, vil jeg gerne sige straks på forhånd, at det desværre er sådan i Rosenheim – selv om foreningen er så lille – at der er få, som af og til giver en hånd med her og der. Enhver kunne gøre noget til det. Tro nu ikke, at jeg har talt om det med de nærmeste venner her i Rosenheim, med vor ven Pelz eller med vor ven Bavay. Nej. Det kommer fra mig selv. Det er, hvad jeg konstaterer: Det kunne være meget bedre og meget, meget rarere her, hvis enhver, der råder over nogen tid – naturligvis må han have lyst og kærlighed – ville spørge: Kan jeg hjælpe? Kan jeg gøre noget? Kan jeg bruges? Kan jeg forære Dem en dag eller to? Eller ville det være muligt, at De kunne bruge mig på en eller anden måde, at jeg kunne være aktiv for værket her? Det ville jeg have sagt her på forhånd.

Hvis De var klar over, hvad jeg indtil nu har gjort for Dem, så ville De dømme anderledes, og så ville også De være anderledes. De fleste som kommer, tror bare at de kommer, de hører, de hører på et foredrag, og det er altid så dejligt, det er altid så interessant. Om de er opmærksomme ved det, eller hvordan De er med i det, det er ikke det vigtigste. De hører i hvert fald noget. Og det er så dejligt, det er altid så godt, når han er der. Men det er også alt. Det virker også lidt kedeligt i længden. Grundbegrebet skulle enhver kende. Enhver skulle være mere opmærksom, for det drejer sig jo om ham selv. Men én gør for Dem alt det, som De ikke er i stand til, og hvad gør alle – De alle – for denne ene? Det er også et spørgsmål.

Det er for godt til at være sandt. Jeg ved ikke, hvor tit De afholder disse foreningsmøder her, om det er en gang om måneden eller to gange om måneden eller hver anden måned; det er også lige meget, det interesserer mig ikke. Det interesserer mig mere at vide, om og hvorvidt De overhovedet også dagligt er med i det, om De altid er opmærksom. For ellers vil De ikke få noget resultat, det vil sige, vil ikke have nogen succes i livet.

Mennesket må dog gøre meget mere for sig selv, frem for alt, fordi han jo er blevet angrebet af meget ondt, ja endog er forfalden til den onde, er udleveret til ham, så han, hvis han tror han bliver fri, kun kan blive fri, når han virkelig løser sig fra det, han indtil nu, lad os sige til i dag, har følt som ondt. For det onde fører mennesket videre til den, der har givet ham det onde, til den, der sender mennesket det onde. Og som mennesket har optaget i sig! Det onde burde ikke finde plads hos mennesket. Aldrig burde det finde plads i kroppen. Men mennesket er jo mere eller mindre ligegyldig. For mig behøver De virkelig ikke at gøre noget, venner, kun for Dem selv. De skal blot være til stede ved det. Det hele vil jeg dermed have sagt; det hele har jeg dermed sagt.

De skulle tænke mere på Dem selv, gøre mere ved Dem selv, være mere opmærksom på Deres krop, først rigtigt have den i den virkelige føring, det vil sige i egen føring; jeg kunne også sige, have den i eget regi. Det, kære venner, skylder De først og fremmest Dem selv. Og netop, fordi De jo altid bliver angrebet af det onde her i livet, netop derfor har De meget, meget brug for det. Og fordi De jo gang på gang bliver udsat for det onde, så har De først virkelig brug for det, for det onde udebliver aldrig.

Ikke at vi, som når mennesker mener: Nu har jeg gjort noget, nu har jeg taget imod det, modtaget det, som jeg føler velvære ved. Og så kan det igen skubbes til side, så kan man glemme sig selv igen, så kan man igen gå sin slentregang. Og så bekymrer jeg mig ikke mere om noget. Åh, nu føler jeg mig godt tilpas, hvorfor skal jeg så gå derhen? Og hvad skal jeg overhovedet hengive mig for? Til hvad nytte? Jeg har fået det, jeg ville have.

Men det vil ikke holde længe, kære venner. Det vil hurtigt være forsvundet igen. Kraften, som De engang optog, førte Dem til det gode, det vil sige, at De var i besiddelse af så megen kraft, at det fik Dem til at gå til den, som vi alle tilhører. Den

førte Dem til Gud. Men, som sagt, så kom tillokkelserne, fristelserne, og snart kom der noget andet. Og så har De lidt efter lidt miste det gode fra Deres krop igen. Den blev svag igen, den blev svagere. Kraften rakte ikke til, at De stadig kunne bestemme over Deres krop, endnu kunne råde over den. Den blev simpelthen svag igen, det vil sige kraftløs, energi-løs.

At stå ved det, vil sige altid at være opmærksom, og ikke glemme sig selv og kroppen. De må altid være opmærksom på den, altid føre den rigtigt, og altid godt og sådan, at den også bliver i den gode føring. Og netop i denne føring, hvor De modtager den gode kraft, denne energi, for virkelig at kunne gå den vej, der ikke fører nedad, men opad. Og De må også sørge for, at De har visse reserver – kraftreserver – dem kan De også få.

Naturligvis må De så træffe forholdsregler. Først og fremmest må De stå ved det. Men ikke sige: I dag går det mig godt. Så bliver mennesket overmodigt, så kommer han på glatis i morgen, eller et andet sted. Nej, venner, det er ikke tanken, det er ikke formålet med det hele, og det drejer det sig heller ikke om her. Og det drejer sig heller ikke kun om at være med ved foreningsmøderne, men det drejer sig virkelig om, at De bliver på den rigtige vej, og at De fra nu af altid holder fast ved den, at De ikke kommer bort fra den rigtige vej. For at alt det skal komme Dem til gode, må De være med i det. De behøver ikke af den grund at komme til mig og sige: Nu giver jeg Gröning en håndsækning. Nej, håndsækningen har jeg foretaget i dag, det har De jo konstateret. Det var en håndsækning, idet jeg straks fra begyndelsen ønskede Dem alt godt. Eller tror De ikke på det? Var det ikke en håndsækning?

En kvinde: Jo!

Bruno Gröning: Ser De, men De behøver ikke at gøre det for mig. Kun ét, hvad De gør, når De allerede, og som De allerede tilhører dette fællesskab, at De så også virkelig står ved det!

2

Når De forsømmer et foreningsmøde, så kan De ikke mere indhente det, det er gået tabt for Dem, det mangler. Og hvis De gentagne gange forsømmer møderne, i det hele taget, hvis De nu dagligt, det vil sige ikke dagligt, men af og til om dagen glemmer at optage den gode kraft, hvor De jo skulle vide, at De har mistet kraft, at De har afgivet kraft, at De har brug for energi til Deres arbejde, til Deres beskæftigelse, til hele dagen, da skulle De jo igen sørge for reserver, altså i det mindste optage det, som De har afgivet i løbet af dagen. Men det har de fleste af Dem slet ikke tænkt på, for De havde jo allerede kunnet udvikle Dem så meget, meget mere, det vil sige bevæget Dem endnu meget, meget mere til det gode. De skal ikke undervurdere, kære venner, at hvis De, vi kan roligt sige et år, har været her, og De har gjort alt, og en dag skænker De ikke Deres krop opmærksomhed ... Jeg reducerer dette og siger, ikke en dag – men en time. En time har De glemt Deres krop. Jeg går længere ned, jeg siger tre kvarter, jeg siger en halv time, et kvarter, jeg

siger ti minutter, jeg siger fem minutter, jeg siger et minut, jeg siger et sekund har De glemte Deres krop – og straks var det sket med Deres krop. Var det ikke sådan?

Jeg tror, at her skulle De nu vide, hvor megen opmærksomhed De må skænke Deres krop, hvordan De må have den i egen magt, hvordan De må føre den, at De aldrig må lade den være ude af syne, tværtimod, at De fører Deres krop rigtigt. Og ikke at forglemme, at De bortødsler kraft – bortødsler, siger jeg – på ting, som De har beskæftiget Dem med i løbet af dagen; ting, som er uvæsentlige, har optaget dem, har talt om dem, sådan bortødslet tiden, bortødslet kraften på det, og i sidste ende ikke engang har optaget tanken, eller bedre sagt, at De kom til selvbesindelse, og igen optog ny kraft.

Ellers har talen, renderiet, det at komme, at være her, også fra min side, intet formål. Så vil vi hellere lade hele værket sove ind, så vil vi hellere slet ikke gøre noget. Det vil sige, jeg gør det fortsat. Om ikke her, så et andet sted. Men De skal alvorligt stå ved det. De må også skaffe interesse for Dem selv, for Deres egen krop, for Deres eget liv. Så megen interesse må ethvert menneske have. Men overvej selv: Hvad De har opbygget på et år, kan De have mistet på et sekund. Er De klar over det?

De undrer Dem over det. Ja, den er forulykket. Og han siger for sig selv: Jeg er forulykket, men siger herefter: Jeg ved slet ikke, hvordan jeg kom til det.

Om De var gået over gaden, eller om De ikke så efter, hvor De førte Deres krop, om der lå noget eller stod noget, som De måtte snuble over, så havde De jo allerede beskadiget Deres krop. Skulle De ikke i det hele taget være mere forsigtig hele livet? For De har jo kun én krop. Og den må De føre rigtigt, den må De behandle skånsomt, ikke ligegyldigt gå let hen over det. Det er nøjagtig ligesom hvis De har en eller anden skål – det er et minde fra en af Deres slægtninge, som allerede er død – den holder De i ære, det gør De virkelig. Den må ingen anden berøre. Men med Deres krop bærer De Dem ikke sådan ad. Det er nu et jordisk gode, en jordisk gave. Kroppen, kære venner, er en guddommelig gave, og den får De ikke to gange for dette ene jordeliv. Nej, den er ... den har De kun en gang.

Men netop derfor skulle De vide, at Deres krop jo er meget mere værd end alt andet. Men den skal De også holde ved lige! Det er en glæde, det er en tilfredsstillelse, det er også en lykke, at De har et stykke, et minde om en af Deres nærmeste, der ikke mere kan være iblandt Dem, det vil sige, fysisk ikke mere kan være her, men De har et minde om ham. Det er også tilstrækkeligt, at De har et minde om Deres nærmeste, som ikke mere bor i Deres nærmeste nærhed, ja, et eller andet sted, når han er flyttet til en nabostat, lige i nærheden, lad os sige til Amerika. Ja, De ved ikke og tror heller ikke, at han kommer tilbage, men et minde har De fra ham, og det beholder De. Det er en jordisk gave, og den holder De også i ære. Men jeg tror ikke, at ethvert menneske viser sin krop så megen opmærksomhed og holder den sådan i ære, og sørger for, at den ikke bliver beskadiget. For sådan en genstand holder De også ren. Når De gør Deres bolig ren, kommer den altid med, og den får en bestemt plads, og

der må virkelig ingen komme hen. Eller er det ikke sådan hos Dem? Efter hvad jeg har konstateret i dette jordiske liv, så er det sådan.

Nu kunne, kan man ikke sige, at Deres krop nu skal stilles i et glasskab eller et eller andet sted, hvor den har en smuk plads, hvor den bliver lagt hen eller stillet hen eller sat hen, og at man gør alt for at ingen berører den, nej, sådan er det ikke. Nej, venner, det ville jo ikke være det rigtige, for Gud har givet hvert menneske sin frihed her på denne jord.

Og sådan er det. Vi kan frit bevæge os, men vi bliver advaret – advaret mod alt ondt. Og da må De allerede være opmærksom; så må De allerede passe på Dem selv, at Deres krop ikke bliver ødelagt. Eller tror De, at De ikke behøver det?

Og når den er beskadiget, når den er blevet angrebet af det onde, er det heller ikke slemt, at det onde igen bliver fjernet, at det onde svinder fra ham, fra hans krop. Hvor den fulde, guddommelige kraft træder frem, svinder det onde.

Det er jo det første tegn, mennesket forsåvidt får. Også hvis De var ny, hvis De endnu ikke tilhørte denne forening, hvis vi ville mødes for første gang i dag. Men undskyld, ikke kun vi, De har også mødt mennesker i livet, som De endnu aldrig havde set, og straks havde sympati for, De var straks åben. De vidste slet ikke hvad det var, men De havde haft sådan en indre glæde, og De følte Dem veltilpas. De havde tillid til mennesket, og det havde gjort Dem godt. Men omvendt har det også gjort dem godt, at sympatien straks var der.

Ser De, venner, det er det første tegn der gør sig bemærket, som mennesket skulle vise mere opmærksomhed. For vi er ingen ... Hm, godt nok er kroppen materiel, det vil sige at den tilhører materien, er det samme som denne jord, og den har De fået her. Men her er liv, ja, her bliver livet først lagt ind – forstår De? –, det guddommelige. Men i og for sig, ja, har vasen overhovedet en følelse? Hvad vil De tro? Har den en følelse? Føler den, at jeg nu tager den i hånden? Ja eller nej?

Tilstedeværende: Nej

Bruno Gröning: Nej, den er skabt af menneskehånd. Men én føler det, og det er Gud selv. Den hører til hans rige, til hans jorderige, til dette jorderige, alt hvad mennesket har formet af det. Men vi har jo meget, meget mere i os, venner, hvad vi selv kan konstatere. Vi har jo vores krop. Og nu kunne jeg også netop spørge:

(til kvinde 1): Hvilken følelse har De i Deres krop? Hvad er det for en følelse? Nå?

Kvinde 1: En god følelse.

Bruno Gröning: Hvem har stadig en ond følelse? Ingen?

(til kvinde 2): Føler De stadig noget ondt?

Kvinde 2: Det kan jeg ikke skelne mellem. Jeg føler mig godt tilpas, og går ud fra, at det er en god følelse? (ler)

Bruno Gröning: Jaså, De antager, at det er god følelse?

Kvinde 2: Ja, jeg tror på, at den er god.

Bruno Gröning: De tror på det? Nej.

Kvinde 2: Jo!

Bruno Gröning: Det må De selv konstatere, for virkelig at kunne tro.

(til de tilstedeværende): Det er det vigtigste, venner.

(til kvinde 2): Jeg spørger Dem: Hvordan har De det nu?

Kvinde 2: Godt.

Bruno Gröning: For retten har man jo anklaget mig for, at jeg spørger sådan. Jeg må da vel spørge. Eller skal jeg sige: How do you do?

Tilstedeværende: *(latter)*

Bruno Gröning: Er det rigtigt udtalt: How do you do?

Mand fra publikum: Meget, meget, meget, meget, meget!

Bruno Gröning: Rigtigt.

Tilstedeværende: *(latter)*

Bruno Gröning: Det er jo det samme, om man hilser: How do you do? eller Hvordan har De det? Det gør jo alle.

(til kvinde 2): Hvordan har De det så her på første række?

Kvinde 2: I øjeblikket føler, åh, da har jeg det strålende her.

Bruno Gröning: "I øjeblikket", ja, kære venner, dette øjeblik, det er jo nutiden. Og når De stiller nutiden til side, stiller De Dem selv til side, optager igen tankerne fra fortiden, og henter alt snavset herind igen. Og det gør Dem ængstelig, det gør Dem urolig, og det nedværdiger den igen, altså Deres krop. Sådan er det.

3

Ser De, når jeg nu stiller spørgsmålet:

(til kvinde 2): Tror De, det bliver ved at være sådan? Ja eller nej? Andet findes ikke.

Uh, det varer så længe. (Kvinde 2 ler) Tror De, at det bliver ved at være sådan, som De føler Dem nu?

Kvinde 2: Ja, foreløbig – foreløbig. (ler)

Bruno Gröning: Her har vi en rigtig god belæring, kære venner. Når De holder foreningsmøderne sådan, kommer De siden selv på det. "Foreløbig, ja".

Kvinde 2: Ja.

Bruno Gröning: Altså, endnu ikke fuldt og fast. Jeg ville sige: Jeg kan lide det, jeg føler mig godt tilpas ved det, og det holder jeg fast ved. Det lader jeg mig nu ikke mere bringe bort fra. Nu kan der komme, hvad der vil. Det er en rigtig god følelse, den føler jeg mig godt tilpas ved, og den skal ingen mere tage fra mig.

"Foreløbig, ja!" Tror De, at De må tro for mig, eller at jeg må tro for Dem?

Kvinde 2: Nej, jeg tror for mig selv.

Bruno Gröning: Jeg skal ikke tro for Dem, men jeg gør det. Fordi jeg går ud fra den erkendelse, at jeg siger: Nå, hvad ved mennesket allerede. Hvor er han ligegyldig. Hvad, og hvad har han nogen sinde regnet sig for, regnet sin krop for? Hvor megen opmærksomhed har han skænket den? Nå, han er jo ikke anderledes vant. Han ved for lidt, og nu må jeg sige så meget til ham, og det jeg siger ham, det beder jeg ham også hele tiden om at optage. Det kommer ikke Gröning til gode, men det kommer ham selv til gode.

Der har allerede tidligere været mennesker, som har sagt: Jeg tror først på det, når du giver mig bevis for det. Han har alt, han har de bedste, ikke kun tegn, men han har bevis for, at det er sådan. Ser De, svaret: "Foreløbig, ja!" Det er ikke beskæmmende for mig; det er belærende for Dem alle, også for mig. Beskæmmende for mennesket, som det drejer sig om. Vi uddrager læren af det – De, og frem for alt jeg.

(til kvinde 2): Har De nu forstået det rigtigt?

Kvinde 2: Jeg har forstået det.

Bruno Gröning: Altså, De kan udelukkende lære af det, som De selv har begået af fejl, eller af fejlene, som bliver begået af Deres næste, af hvem der begår en fejl, om det er i tale eller i handling.

Ser De, deri ligger allerede en fejl. Det er en forkert belæring. Ja, men sådan som mennesket er, han kender det ikke anderledes; ikke kun De, men de fleste kender det ikke anderledes: Hvordan skal jeg kunne tro, nu hvor det i øjeblikket går mig godt, om det også herefter vi gå mig godt? Der ligger tvivlen, og der ligger for meget.

(til kvinde 2): Mange tak, fordi De har sagt mig sandheden.

Men hvad har vi nu allerede nået med, at mennesket åbent og ærligt har sagt sandheden? Er det sandheden, det hun har sagt, eller tror De det ikke? Jeg tror på det. Hun har vovet at sige det, sådan som hun har optaget tanken. Hun øser endnu af en kilde, og det har hun sagt. Men at udtale de netop optagne tanker, er allerede sandhed, det gode er allerede deri. Forstår De?

Kvinde 2: Mhm, mhm ...

Bruno Gröning: Med hensyn til dette, kan man meget nemt hjælpe menneskene. Jeg griber ikke for vidt, vær ikke bange for det! Jeg stiger ikke for højt, for det ville De herefter ikke forstå. Jeg bliver endnu på denne jord, og bliver ved med at være sådan som jeg er, det vil sige, at jeg ikke siger Dem for meget. Det jeg har at sige, er det vigtigste. Og disse grundbegreber vil jeg først og fremmest give Dem, altså give værdien af hvordan, hvorledes, hvorfor vi overhovedet skal have en forening, et foreningsliv, i fællesskab gå denne vej, som er bestemt for alle mennesker.

Men én gang må der gøres en begyndelse, og det er rigtigt. Altså! Som sagt, her kan De altid uddrage belæringerne. Det er jo meget nemt.

(til kvinde 2) Har De nu forstået det?

Kvinde 2: Ja.

Bruno Gröning: (til kvinde 3) Har De også forstået det?

Kvinde 3: Ja.

Kvinde 1: Ja.

Bruno Gröning: Også til at forstå!

Josef Hohmann: Ja.

Bruno Gröning: Det er jo meget nemt at forstå. Altså, vær ikke vrede, eller om muligt som mennesker ..., undskyld, de ord tager jeg slet ikke i min mund, at de siger: Nå, de enfoldige eller hvad ved jeg. Jeg kender den slags mennesker. Nej, men vær taknemmelig overfor det menneske, som har gjort det, der har sagt det sådan. Det er belærende for Dem. Gud give, at De ikke også forfalder til disse fejl.

Ser De, hvor agtpågivende man må være – blot i tale, blot i optagelse af tanker, som De ikke ser hos en anden. Men De selv, De ved selv, hvilken tanke De har optaget. Ser De, der kommer denne tanke, og De ved slet ikke hvorfra. Hvis det er en slet tanke, da er det meget nemt, så kommer denne tanke fra den onde tankekilde, er det en god, så kommer den fra den gode, fra den guddommelige tankekilde. Det må De allerede i dag kunne skelne imellem. Men hvorfor, sagt i dette tilfælde, hvorfor kan mennesket endnu ikke tro? Fordi han altid er blevet ført på vildspor. Han har aldrig benyttet tiden til selv at overbevise sig om alt; ikke engang benyttet tiden til at overbevise sig om sig selv, altså at være overbevist om sig selv. Tiden har han jo heller ikke, selvom tiden består. Vi skal kun udnytte tiden. Men den, der har gjort for mange onde erfaringer, siger: Næh, næh, så nemt kan jeg ikke tro!

Forstå, venner: Jeg vil ikke have, at De skal være godtroende, tværtimod. Hvilken pligt har De? De har pligten til at overbevise Dem selv om alt. Den første pligt er, at De er overbevist om Dem selv, at De ved, at De holder Dem til sandheden, og at De ved, hvem De er, at De forstår Dem selv. Når De har begrebet Dem selv, tja, så vil De vide mere, så vil De også kunne forstå Deres næste. Ligesom De jo allerede i

dag har forstået, at det onde aldrig har gjort Dem noget godt, at De vel aldrig har følt Dem godt tilpas ved det, men kun utilpas, og at det har gjort Dem ondt.

Altså kan De allerede udmærket adskille det onde fra det gode, det vil sige, De behøver endnu ikke at have vidst noget om det gode, om Gud, og heller ikke om gode følelser. For min skyld gerne! Men De vil jo også vide fra Dem selv, at det snarere gik Dem dårligt end godt i livet, at De mere har følt Dem dårligt end godt tilpas. Kun ganske sjældent har De været strålende glad. Kun engang ved mødet med et menneske, og en anden gang, når De har set noget, De ville sige noget smukt eller kønt – nej, havde set noget godt! Det har De haft glæde ved. Også ved en jordisk gave, det vil sige noget, De har fået foræret af et menneske. Glæden lyser jo op i mennesket. Han bliver en helt anden.

Men De ved jo endnu meget mere, blot havde De aldrig tid til Dem selv. De har jaget Dem selv, og De troede heller ikke mere, at De havde megen tid. Nej, De siger: Jeg må gøre både det ene og det andet; for mig bliver der ikke megen tid, nej, nej. Og for det og til det har jeg overhovedet ikke tid.

Alt dette, kære venner, burde ikke være sådan. De har tiden, det vil sige, vi lever i en tid, altså for så vidt i det guddommelige, som vi skal udnytte sådan, at vi skal opleve meget, så vi heller ikke i denne tid, i denne time, heller ikke i dette minut, forsømmer og mister noget i livet. Det er sådan: Jeg taler, og De hører nu ikke et ord eller en sætning. Hvis De blot overhører et ord, altså slet ikke får fat i det, så har denne sætning en helt anden form, en helt anden betydning. Tja.

4

Hvis jeg nu ville sige sætninger til Dem, og nu udelod et ord, så ville jeg belære Dem forkert, siger jeg ordet, som hører til, er det rigtigt. Eller jeg siger det, og De har ikke hørt det, så siger De: Ja, jeg ved ikke, De har sagt sådan og sådan, Gröning. Jeg siger: Og ordet?, Ja, det har jeg ikke hørt. Ja, men hvis mennesket nu ville være ved det, ville han sige: Ja, der har jeg netop optaget en tanke. Det ville være det samme, som når vi nu optager lyden på lydbånd – nu er der ingen gengivelse. Men hvis vi nu slukker, det vil sige standser det, spoler tilbage, og nu igen ville høre, hvad der var blevet sagt, hvad lydbåndet har optaget her, så hører vi det – men så er der ingen optagelse. Man kan kun gøre en ting ad gangen.

Altså, i dag må De, som jeg sagde i begyndelsen, lære fra et teknisk mirakel. Det vil også gengive det sådan til Dem, at De kan uddrage en lære af det. Og vi kan roligt betjene os af sådan et teknisk mirakel. Men vi skal også forstå at udnytte det, så vi samtidig belærer mennesket med det, det vil sige for så vidt omvender ham, så han nu ved, hvorfor, hvordan og hvortil alt er skabt, hvordan alt dette er blevet muligt. Hvis mennesket siger: Tja, det er jo slet ikke muligt. Hvad vil "åndeligt" sige? Hvad betyder "på den åndelige vej"?

Her i Rosenheim har jeg også allerede ofte sagt til Dem: Alt hvad mennesker har skabt, ligger på den åndelige vej. Først eksisterede det jo slet ikke. Mennesket havde

kun optaget en tanke. Så begyndte det sådan: Han har den gode vilje til at skabe noget godt, og han bestræber sig på at gøre det. Han faldt til ro, optog den i sig, og så kom den gode tanke, den har han optaget i sig. Og nu sætter han viljen ind på det, og omsætter denne tanke i handling.

Og han har arbejdet så længe på det, til det er blevet færdigt, det vil sige det han optog, det han havde tænkt sig at gøre, som han var begyndt på, som han netop har været ved, også ved sådan en lydoptager. Det har taget mange år, mange hænder har været med ved det. Og i dag kan man uden videre seriefremstille det – nå, selvfølgelig. Altså ligger alt jo virkelig på den åndelige vej.

Selv om De føler Dem godt tilpas her i dag, så ville De bryde sammen, hvis De ville få en dårlig efterretning. Hvad har det med kroppen at gøre? Hvis en kommer herind og bringer en eller anden en grim, en slet, en trist efterretning, så optager han, mennesket, det jo i sin krop, og straks er han bedrøvet. Det er ligesom hvis et menneske er vokset op i løgn, eller ikke har været vant til andet i livet, end at man siger noget, der ikke er sandt, så har han ingen tillid mere, ingen selvtillid, heller ikke mere nogen tillid til sin næste. Og siger man ham så pludselig sandheden, så føler han sig fornærmet.

Jeg tror, De har kendt mig længe nok til at vide, at jeg slynger sandheden lige i hovedet på ethvert menneske. Eller skal jeg gøre det anderledes? Skal jeg gå over til at sige: Åh nej, blot ikke sådan!? Nej venner, det ville være forkert. De har måske medlidenhed, ikke kun De alene, men enhver. Nej, sådan er det ikke. Men der findes også den slags mennesker, som ikke tåler sandheden. Men siges må den – på den ene eller den anden måde. Og hvis den tiltalte, som man har sagt sandheden, også siger sandheden, så kan man kun give ham hånden: Jeg takker dig for, at du siger sandheden. Når det først er gjort én gang, så bliver det to gange, så bliver det tre gange, så må man altid holde ham fast ved det. Og sådan kan man virkelig indstille sig åndeligt, også på et menneske.

Ført bliver mennesket jo alligevel. Han bliver altid ført, det er kun et spørgsmål, hvem der fører ham, (afsides til en, der går: Godnat!) om det er den onde eller den gode, eller om mennesket, der er blevet for menneskelydig, ikke allerede står i en menneskelig føring, hvor menneskene er forfjamskede, og hverken ved ud eller ind. De optager alle mulige tanker, og bliver ikke færdige med dem, har hørt og set noget, og fortæller det så videre til den ene og den anden, uden at være overbevist om det. Den ene gang af godtroenhed, og den anden gang af ligegyldighed. Og for det tredje, fordi han ikke er vant til andet. Han tager bare imod det, og giver det videre. Dermed er det ikke altid sagt, at han vil det onde, nej, sådan er han bare vant til det. Venner, disse vaner må De komme ud af!

(til kvinde 2): Er De også blevet klar over det, ja?

Kvinde 2: Jeg er klar over det.

Bruno Gröning: Det er også sådan en helt fjollet vane, det svar De har givet der. Men De var ikke vant til andet. Forsigtighed, siger man, er moderen i ...?

Flere kvinder: porcelænskassen.

Kvinde 2: Glaskassen.

Bruno Gröning: ... porcelænskassen. Ja, rigtigt. Det kender De også her. Rigtigt.

Altså, kære venner, jeg tror, at jeg allerede har givet Dem mere med på vejen, så De nu ved. Først og fremmest må De jo vide, hvad De er værd for Dem selv, og frem for alt må De vide, hvad De skylder Deres krop. Det De har forsømt, må De indhente. Det kan De ikke uden videre forlange. Og De kan heller ikke forlange af Deres næste, at han tager det og det fra Dem, nej. De kan kun modtage alt. Han kan kun råde Dem, belære, kun om det han, mennesket, er overbevist om.

Spørgsmål: Er De allerede overbevist om Dem selv? Har De allerede overbevist Dem om Deres krop? Har De allerede afdraget en del på skylden, en del af Deres egen skyld, arbejdet den af? Har De allerede brugt en god del tid på det her igen? Den må De jo selv afdrage. Eller får De det hele gratis: Der vil komme en anden, som vil tage Deres skyld, vil tage skylden fra Dem. Ikke den økonomiske, nej, ikke den, det vil det sjældent være, men skylden, som De har belastet Dem selv med eller blev belastet med. Den må De selv slippe og ikke forlange tilbage igen, det er det samme. Ellers bliver De belastet igen. Altså, hvor må De være nøjagtig her, ikke unøjagtig.

Og endnu engang må jeg sige: Set indtil nu tror jeg, at De må vide, hvad foreningsmøderne er værd for Dem. Der skal ikke kun være én, der siger noget til Dem, nej, De kan jo alle sige noget om, hvad De allerede har samlet af livserfaringer. Ikke? Ellers bliver det så slapt, at man kan falde i søvn ved det. Jeg tror ikke, jeg er kommet ind i et sovende selskab: Det er jo, ja, det er så dejligt, jeg hører ham så gerne. Jeg vil gerne se det, jeg vil gerne høre ham. Nå, det kan man falde i søvn ved. Måske er det også en god følelse. Nej, den der ikke holder øjne og ører åbne, venner, den som ikke kan skelne mellem godt og ondt, er heller intet. Men det onde, som sagt, det har De smagt.

Nå, tilbage til svaret, vi har fået. Ha, hvis der ikke kommer nogen ændring, er det heller ikke nogen rigtig indstilling. Forstår De, hvor jeg vil hen? Hvor jeg allerede længe har været, De skal nu blot følge mig! Det er Deres indstilling. Enhver har sin egen indstilling. Spørg nu Dem selv, og det er vigtigt, kære venner, når jeg i dag stiller spørgsmål, må jeg det?

Kvinde 4: Ja.

Bruno Gröning: Ja?

Bruno Gröning: Så, og nu stiller De først Dem selv et spørgsmål! Alle stiller sig et spørgsmål, ikke? (Bruno Gröning er stille lidt) Så, og nu kan De selv besvare spørgsmålet, gør det nu! Det lyder mærkeligt, men De vil senere forstå det.

(til en tilstedeværende): Har du det?

Den tiltalte: Nej.

Bruno Gröning: Jeg lader jer få tid.

Stil et spørgsmål, som ville De stille det til deres næste. Og De, hver for sig, besvarer det samtidigt. (Bruno Gröning er stille lidt).

(til Kvinde 2): Har De stillet Dem et spørgsmål?

Kvinde 2: Ja, men jeg har ikke fundet svaret på det.

Bruno Gröning: Sæt Dem nu i den andens stilling, et af Deres medmenneskers! (Bruno Gröning er stille lidt). Nå, har De fundet svaret på det?

Kvinde 2: Det har jeg.

Bruno Gröning: (til de tilstedeværende): Hvem er ikke fej, og siger nu hvilket spørgsmål han har stillet, og hvad han har svaret sig selv? Nå, hvem er ikke fej?

Kvinde 2: Nå, jeg kan roligt sige det.

Bruno Gröning: Værsgo!

Kvinde 2: Jeg har stillet mig spørgsmålet, om jeg nogensinde kan frembringe denne store tro.

Bruno Gröning: Ja.

Kvinde 2: Og jeg kunne ikke selv svare på det. Men en anden siger mig: Når du tager det hele til dig og lever i troen, så vil du også fortsat kunne opnå det, du længes efter, og som jeg håber at opnå.

Bruno Gröning: Altså behøver jeg ikke mere at besvare spørgsmål, stil Dem selv spørgsmålene! Hvad hun på den ene side (kvinde 2 samtidigt: Jeg har indstillet mig) har gjort forkert, har hun på den anden side gjort rigtigt. Ser De, det kommer alt sammen af sig selv. Men stil ofte Dem selv spørgsmål! Stil Dem for min skyld foran spejlet og sig: Tja, hvordan kunne jeg være så tosset?, ikke? Hvorfor?(ler) Ja venner, det er spørgsmål, som De skulle beskæftige Dem med. Svaret får De altid. Hvis De på forhånd siger; Næh, der kan jeg ikke følge med, jeg forstår det ikke, nej. Spørg Dem selv, hvorfor det går Dem sådan! Nå? Og tænk nu tilbage: Tja, hvordan var det i går? Hvordan var det så i forgårs? Ja, i forgårs, da var det virkelig slemt. Ja, da var der dette og hint, og der var både det ene og det andet at høre. Ja, for Guds skyld.

Holdt! Nu kommer der igen en tanke. Ja, da var jeg i så dårligt humør, da kunne jeg ikke sove hele natten. Altså, ser De, De kommer selv på det.

De, De var altid så vant til, at en anden altid besvarede spørgsmålene. De var for sløv, må jeg vel sige, ikke? De ville slet ikke – vanemæssigt: Det skal en anden! Hvis de altid selv svarer på spørgsmålene? Så har De virkelig bragt det fabelagtigt langt. Eller er det forkert?

Tilstedeværende: Nej, nej, det er godt.

Bruno Gröning: Er det forkert?

Tilstedeværende: Nej, det er rigtigt.

Bruno Gröning: Nej, ja, værsgo! Ser De, hvis vi nu har stillet mennesket ... (afsides til en tilstedeværende: Åh, undskyld!) ... nu stillet til side og sagt ... Nej, hvert menneske er værdifuldt, enhver, i alt, lige meget, hvordan han er. Han har sine gode, han har også sine dårlige sider, siger man. Men netop, fordi mennesket ved, at han også har sine dårlige sider, hvorfor fjerner I dem så ikke fra enhver? Sempelthen, for da bliver I ikke færdige, og så (Bruno Gröning åbner hørligt døren og lukker den igen): Gå pokker i vold, jeg vil ikke have mere med jer at gøre! Nej, hvorfor? Gør I ikke sådan i livet: Med den og den vil jeg ikke mere have noget med at gøre. Var det ikke sådan? Stil engang Dem selv spørgsmålet: Var De ikke sådan? Når De ikke kunne klare et menneske – ud!

Venner, det er spørgsmål, der får mig til, der gør at jeg siger Dem, at De ikke skal være så --- når jeg siger sløve, er det forkert sagt, De kan jo ikke tænke, De kan kun optage tanker. Men at De viser en energimangel, og så intet kan optage, det forstår jeg. Men netop derfor, siger jeg med rette, må De simpelthen optage energien.

Altså, det er sandhed, vær venlige at overbevise Dem! Og være ikke så lettroende, når en siger Dem noget, at De straks må tro på alt. De har pligt til at overbevise Dem om alt, først og fremmest på Dem selv, på egen krop.

(til kvinde 2): Nå, hvordan føler De Dem så ved det?

Kvinde 2: Stadig strålende *(ler)*

Bruno Gröning: Stadig strålende?

Kvinde 2: Ja *(ler)*

Bruno Gröning: Spørgsmål: Tror De, at det varer ved sådan? Ja ...

Kvinde 2: Ja.

Bruno Gröning: ... eller nej?

Kvinde 2: Ja.

Bruno Gröning: Hvorfor? Hvorfor tror De nu pludselig det?

Kvinde 2. Fordi jeg er overbevist om, at når jeg selv beholder troen, så kan det ikke være anderledes.

Bruno Gröning; Hm, hm ... Mist den blot ikke!

Kvinde 2: For min egen kraft i mig, den giver aktiviteten, og sådan bliver det ved med at være.

Bruno Gröning: Ikke ens egen kraft, det er den gode kraft. Den guddommelige kraft er opbyggende, og den onde, djævelsk-sataniske er nedbrydende. Og så kan De desuden tiltrække Dem noget fra andre mennesker, ikke? Det ved De også, det kan også ske. Og så mister De kraft, så ofrer De meget, optager ikke, som jeg netop sagde, og så står De der som en svækling.

Ja, så megen selverkendelse må mennesket have, og ikke kun forlade sig på én og sige: Denne ene skal jo gøre det hele. Jeg har andre veje, det vil sige, veje at gøre frie for Dem, så De ikke bliver plaget. Og jeg gør jo meget, meget mere for Dem, det ved De slet ikke. Hvorfor? Fordi De endnu ikke har forstået Dem selv, ikke har skænket Dem selv opmærksomhed, endnu intet har gjort for Dem selv. Ja, så kan det ikke blive til noget, så vil De intet kunne erkende. Og så bliver det så kedeligt, at man virkelig kan falde i søvn ved det.

(*til kvinde 2*): Så, nu tror De, at De vil kunne gøre meget mere for Dem selv?

Kvinde 2: Ja, det tror jeg.

Bruno Gröning: Glem ... (uforståeligt)

Kvinde 2: Men sådan gik det altid i livet, ...

Bruno Gröning: Ja?

Kvinde 2: ... når jeg troede på det.

Bruno Gröning: Når De troede på det.

Kvinde 2: Ja, når!

Bruno Gröning: Hvem gik det ikke sådan?

Kvinde 2: Undskyld?

Bruno Gröning: Og når han troede – hvem gik det ikke sådan? – og når han havde mistet troen, ...

Kvinde 2: (*samtidig*) Ja, så gik det netop nedad.

Bruno Gröning: ... gik det bedre eller værre?

Kvinde 2: Nej, det gik ham værre.

Bruno Gröning: Værre! Men når De ...

Kvinde 2: (*samtidigt*) Fordi han var overbevist om det.

Bruno Gröning: ... har bygget Dem luftslotte og udsøgt det dejlige og det smukkeste, det ville og måtte De have, så blev det til intet, da blev De skuffet. Det var De selv skyld i. Ser De: Byg ingen luftslotte, og sig ikke: Det må jeg have. – nej! Når De siger: Jeg vil få det, så vil jeg eje det, også det dejlige, også det smukke for min skyld – vi vil nu slet ikke mere tale om det gode, for det gode er altid det, der angår mennesket personligt, men hvad der er om ham, kan man også betegne som dejligt og smukt – da må mennesket sige til sig selv: Jeg vil få det, når jeg gør alt for det, når jeg kommer til selverkendelse, når jeg sørger for min krop, når jeg sætter den i gang, når jeg får den til at falde til ro, og når jeg optager alt godt, det vil sige af gode tanker, for så at omsætte dem i handling – alt!

Har jeg sagt det for vanskeligt? Sig det! Sig, hvis De ikke har forstået det! Så siger jeg det ganske enkelt, så begynder jeg igen fra bunden.

Men jeg tror, at De allerede har forstået det, ikke? Hvem har ikke forstået det? Jeg spørger, vær forsigtig!

(*til kvinde 2*): Så! Og sådan var De altid i livet, har altid overbevist Dem om det?

Kvinde 2: Ja.

Bruno Gröning: Og når De havde glemt det igen, så skete det igen?

Kvinde 2: Så skete det igen.

Bruno Gröning: Rigtigt.

Hvem er det ikke gået sådan for? Nå? Hvem er det ikke gået sådan for?

Også når der kom et godt menneske til Dem, et godhjertet menneske, han ville ikke kun trøste Dem, beklage Dem, nej, han sagde: Tag dig sammen menneske; det er jo slet ikke så slemt! Åh, det forsvinder snart igen. Og når De selv ikke har hørt på det, når De ikke har troet på ham, og når De ikke havde fornemmelsen af, at han ville hjælpe, så har De stillet Deres lykke til side. Så forsvandt den. Nå, hvis ikke, så ikke. Også det har De allerede gjort i livet: Hvis ikke, så ikke, så ikke noget forræderi; så må han se, hvordan han klarer det. Rigtigt. Så må han drage lære af det, altså selv drage konsekvensen af det. Det er klart.

6

Har De hidtil forstået det godt og rigtigt? Hvem har endnu ikke forstået det? Vær rar at melde Dem! Vær ærlig, sig sandheden!

(*til mand 1*): Har De forstået det?

Mand 1: Ja.

Bruno Gröning: Hvordan har De forstået?

Mand 1: Ja, jeg har forstået det sådan, at mennesket netop ...

Bruno Gröning: Alt i alt, hvad jeg har sagt indtil nu!

Mand 1: ... selv må få fat i kraften, ikke? At jeg får fat i kraften, og at jeg gennem ...

Bruno Gröning (*afsides:* Vi holder op klokken 12). At hvad?

Mand 1: At han giver sig selv kraften, æh, gennemfører ...

Bruno Gröning: At det kommer an på mennesket selv, eller hvordan?

Mand 1: Nej, nej, at han deltager.

Bruno Gröning: Eller at det kommer an på den anden? (uforståeligt) Godt!

(*til kvinde 5:*) Har De forstået det?

Kvinde 5: Det kommer altid an på os selv, kommer an på mig selv.

Bruno Gröning: Undskyld?

Kvinde 5: Det kommer altid an på mig selv, om jeg undgår den situation, jeg netop er i.

Bruno Gröning: Ja, ikke på Deres næste. På Dem selv. Hvad De optager, hvad De tager imod, det har De. Hvis De altid ville tage imod det gode, og stille det onde til side, så har De altid det gode.

Også når De fra det onde bliver ang..., De bliver angrebet af det onde, altid! Det forsvinder aldrig. Eller tror De, jeg kunne bære det hele? Jeg tager det simpelthen ikke. Jeg siger: Læg det skidt væk! Engang får jeg også tid til at rydde skidt væk. Men jeg kan ikke tage skidt, sådan som skidt bliver serveret for mig, og så igen tage det gode; det går ikke. Så kan jeg ikke bearbejde det gode. Fjern skidt! I Deres skarnkasse ser det sådan ud: Skidt kommer i den, så kommer der bagefter en og henter skidt bort. Det er nøjagtigt det samme. De bringer ham noget, for det meste må man stille skarnkassen foran døren. Ja, men De må samle skidt hen, hvor det hører til.

(*til kvinde 1:*) De roder jo heller ikke i affaldet, i skidt, eller roder De i det?

Kvinde 1: Nej

Bruno Gröning: Men som netop sagt her, i praksis alligevel. Gang på gang beskæftiger De Dem med skidt, med det onde. Og det er de tarvelige handlinger, mennesket begår mod sig selv. Hvorfor tror De jeg siger sådan, hvorfor jeg har sagt det til Dem? Ikke til Dem alene, men har sagt det til alle

Kvinde 1: For at vi derefter rigtigt kan tage fat ...

Bruno Gröning: Ja, sig det roligt ...

Kvinde 1: ... og forbedre os.

Bruno Gröning: ... ugenert. Jeg er jo sådan et lille menneskebarn, så kan De roligt tale til mig, uden skam, uden at De skal få komplekser eller andet her.

Kvinde 1: For at vi skal gøre os umage ...

Bruno Gröning: Er jeg ikke fremdeles ganske lille?

Kvinde 1: ... for at komme på den højere vej.

Bruno Gröning: Ja, for at De selv gør alt for det. Tror De, at det er rigtigt?

Kvinde 1: Ja.

Bruno Gröning: Ja? Er De glad for det? Det ville jo være forkert, hvis jeg blot tog Dem alle i hånden og sagde: Her, følg med, af sted! sådan som man tager hunden i snor og siger: Nu skal du blive her! Det ville jo slet ikke være godt, det er jo ingen frihed, vel? Men De tror, at det er godt?

Kvinde 1: Vi må belæres, men vi må selv rette os efter det.

Bruno Gröning: Ja, det er klart at De må følge det, rette Dem efter det gode, det vil sige følge den gode, den vi alle må følge, den vi tilhører. Det må vi gøre. Det skylder ethvert menneske sig selv. Hvis han simpelthen ikke følger ... Den der ikke vil rådes, kan heller ikke ...

Tilstedeværende: ... hjælpes.

Bruno Gröning: ... hjælpes. Altså: Jeg tror ikke, at mine råd er dårlige. Om De kan tro det eller ikke tro det, nå ja; det bliver Deres sag.

Netop også det tror De på, kære venner, at det er nødvendigt, at jeg personligt må vise mig. Og De ved ikke, hvordan De skal udfylde tiden derimellem. Så beskæftiger De Dem med noget andet, hellere med uvæsentlige ting, så De derved endog glemmer at tænke på Dem selv, så De ikke skænker Deres krop opmærksomhed – intet, intet af alt dette. Ja, det er heller ikke det rigtige. Også her, denne tro på at jeg altid må være til stede, er heller ikke rigtig. Jeg har jo engang for to år siden sagt: Og om jeg kun kommer en gang om året, så er det nok. Og om jeg kun er her én gang, er det tilstrækkeligt. Det skulle være tilstrækkeligt for mennesket, når han allerede selv har optaget det gode for sig selv, og nu bliver ved det og holder fast ved det. Det er allerede godt to år siden, jeg har sagt det.

(Bruno Gröning afsides til en kvinde, der vil forlade rummet: Skal jeg låse? Er De ikke kommet herind? Kvinden: Jeg kommer igen. Bruno Gröning: Ja)

Bruno Gröning fortsætter: Det er heller ikke nødvendigt. Her, før jeg kørte ind i Østrig, gav ven Bavay mig endnu en gammel beretning (*til Erich Bavay*): Har du allerede læst det op her?

Erich Bavay: Næ, frøken Ludewig har jo taget den med.

Bruno Gröning: Jeg har den! (*Erich Bavay ler*)

Alene fra denne ene beretning, kære venner, kan det begribes, kun fra denne ene, at tilstedeværelsen, altså jeg må sige det sådan, min krops tilstedeværelse, slet ikke er påkrævet, og at mennesket, som tror, kan modtage det gode, ikke bare for sig selv, men også for sin næste, kan modtage det gode. Men lad os straks tage denne belæring til os. Og jeg kan samtidig høre og konstatere, om og hvorvidt De har forstået det, det vil sige, har forstået det efter læsningen.

Hvem er en god oplæser? – Han har selv skrevet det.

7

Erich Bavay læser op:

Berlin-Frohnau, den 17.9.57

Bruno Gröning: Vær opmærksom!

Erich Bavay læser op:

Kære hr. Gröning, modtag min dybe tak, der kommer helt fra hjertet, for min kone var jo sjæleligt meget syg. Hun talte helt forvirret, kastede alt ud ad vinduet. Hun var indlagt adskillige gange, men det kom altid igen. Efter mit brev, som jeg skrev til Dem, blev det bedre en dag, og i dag er der ikke mere at mærke på hende, hun er igen som tidligere.

Altså, endnu engang, kære hr. Gröning, min oprigtigste tak for Deres ufattelige hjælp, som De lod mig få del i. Jeg ved ikke, hvordan jeg overhovedet skal takke Dem. Hvor al lægelig hjælp ikke hjalp, hjalp De, hr. Gröning! Nu ser vi igen, med tillid til Gud, på fremtiden, for det er et mirakel, det som skete med min kone. Modtag venligst denne lille ting som en oprigtig tak fra min familie.

En nat vågnede jeg, og var så inderligt glad. Så vidste jeg straks, at De, hr. Gröning, talte med mig fra Plochingen, og jeg takkede Gud og bad om bedring og helbredelse for min kone. Jeg vil slutte dette brev, og sender Dem samt Deres familie de bedste ønsker og alt godt!

Af hele mit hjerte

Deres Rudolf Redwanz

Berlin-Frohnau, Invalidensiedlung 2

Bruno Gröning: (*til kvinde 2*): Hvad har De fået ud af det?

Kvinde 2: Hans tro var så stærk, at han også har overført det til sin kone, på sin kones fysiske befindende.

Bruno Gröning: Og hvad havde kvinden?

Kvinde 2: Kvinden, hun var jo belastet på en eller anden måde.

Bruno Gröning: Ja, "på en eller anden måde", altså ...

Kvinde 2: Ja, syg.

Bruno Gröning: Det fremgik tydeligt hvordan. Som De lige har hørt. Vi vil ikke tage det på anden måde; kun indskrænke os til, hvad den gode mand har skrevet. Og vi tror, at det er sandheden; jeg tror ikke, at han har skrevet noget usandt.

Kvinde 2: Sandsynligvis var hun ikke mere sine tanker ..., kunne hun ikke mere selv kontrollere dem, efter min mening.

Bruno Gröning: Nå, udtryk Dem dog helt tydeligt!

Kvinde 2: Hun kastede alt ud ad vinduet, skriver han.

Bruno Gröning: Ja, hvad er sådan et menneske? Hvad ville De sige?

Tilstedeværende: (*mumlen*)

Kvinde 2: Ja, han er åndeligt noget ... blevet åndeligt syg, ikke?

Bruno Gröning: De siger "noget", De er god!

Tilstedeværende: (*latter og mumlen*)

Bruno Gröning: Ja, ja ..., om ja eller nej, sig mig, er De fagmand? Ved De, hvis jeg nu tager alt og smider det ud ad vinduet her, hvad er jeg så?

Tilstedeværende: Forrykt, ikke? Forrykt.

Kvinde 2: Forrykt kan man også sige.

Tilstedeværende: (*mumlen*)

Bruno Gröning: Nå ja, hvorfor sagde De det ikke straks? Vi vil indskrænke os til disse få ord, eller ville De sige noget andet? Hvem ville sige noget andet?

Kvinde 2: Jeg ville ikke betegne det som forrykt.

Bruno Gröning: Jo, hun er forrykt. Hvad forstår De ved forrykt?

Kvinde 6: Rykket bort.

Bruno Gröning: Undskyld?

Kvinde 6: Hun er rykket bort.

Bruno Gröning: Jeg vil selv vise; jeg vil ... Hvad forstår De overhovedet ved forrykt, hvad siger ordet Dem? Han er forrykt. Godt, hvor hører de forrykte til? Nå, hvad siger det Dem? Det er dog dagligdags.

Kvinde 7: På helbredelsesanstalten.

Bruno Gröning: Undskyld?

Tilstedeværende: På sindssygehospitalet.

Bruno Gröning: Den ene siger: "På sindssygehospitalet", og så har jeg hørt "Helbredelsesanstalt". Nå, og hvad mener De om et forrykt menneske?

Kvinde 2: Ja, han må blive bragt tilbage til den normale tilstand, ...

Bruno Gröning: Undskyld?

Kvinde 2: ... så forryktheden går tilbage igen, ikke? Bliver bragt i den normale tilstand.

Bruno Gröning: Næ, næ, næ, nu, nu ikke; nu vil vi ikke gå bort fra denne belæring. Ud fra det, som mennesker går ud fra, som siger: Han er forrykt, han er ikke normal", siger De også. Eller: Han er helt forrykt, han er komplet forrykt; han er totalt forrykt. Det er disse udtryk, det er menneskers betegnelser: Forrykt!

Ikke? Hvad De forstår under forrykt: De ved, at han ikke er helt klar. Eller som De siger: Det er en idiot, siger De også. Forrykt er han, ja.

Vi må blot forstå ordet rigtigt: forrykt. Men jeg vil ikke indvi Dem i for meget. Det er rigtigt, at han er forrykt, og det er ikke vanskeligt og heller ikke slemt at hjælpe sådan et menneske, når han er blevet rykket bort af mennesker. De kan også blive forrykket. De er også blevet rykket bort fra Deres plads, som Gud har stillet Dem på. Hvorfor? Kun fordi De er blevet menneskelydig, og ikke mere er lydige mod Gud. Når De nu er blevet lydige mod Gud, kommer De langsomt tilbage på Deres plads, som De er blevet rykket bort fra, forstår De? Og derfor er det så nemt, så nemt muligt, igen at føre disse mennesker tilbage på Deres rigtige plads. Skulle det kun være et enkelttilfælde, nå ja, det kan være et sært tilfælde, hvem ved, hvorfor, hvordan og hvorledes det er sådan. Nej, men der findes flere af disse tilfælde.

Altså, nu må De kunne forstå det rigtigt, for i ordet ligger betydningen, det vil sige, der ligger også viden og kunnen. Det siger Dem allerede alt. Men dette må mennesket vide. Ikke sådan: En forrykt hører hjemme på sindssygehospitalet, på helbredelsesanstalten. Nej, fordi du, mit kære medmenneske, har fastslået, at han er forrykt. Spørgsmål: Hvem har forrykket ham? Jeg må sige, som mennesker gør det: gjort ham forrykt? Nå? Sådan som De siger det. Men hvem har forrykket ham fra hans plads? Hvem har bragt ham i sådan et virvar, at han til syvende og sidst ikke mere selv ved, at han er blevet så forvirret, og kaster alt ud af vinduet?

Kun fordi han ... Denne kvinde blev hjulpet, fordi han, hendes mand, har troet – hvor dejligt! Men hvor må troen dog være stærk. Og hvad det lille ord tro siger Dem, ved De det, hvad siger det Dem? En forretningsmand tror også på en god forretning, ikke? At han vil gøre en god forretning. Men der er så mange; enhver har en tro, De har flere, ikke kun en.

Men har De den rigtige tro i dette? Hvad Dem selv angår og med hensyn til, hvad De har brug for, om De tror på det, også tror på, at De virkelig tilhører Gud? Nå ja, man har jo lært os det. Det siger religionstimerne, bibeltimerne os, ja, ja, det gør de. Ja, det kan jo godt være, men jeg har endnu ikke set Gud. Men, nå ja, hos os er det sådan: Vi går i kirke, vi tror, vi beder jo også. Vi er troende, vi er kristne – og så meget mere. Alt det, venner, det siger intet.

Nu tror jeg, at jeg også dermed har givet Dem det med på vejen, at De ved, hvad det betyder, hvordan man skal opfatte det, og hvordan man allerede kan hjælpe. Ville De have troet det, hvis De har en i Deres nærhed, der er forrykt, der ikke mere er på sin plads? Nå, ville De tro på det? Ja eller nej?

(til mand 1): Ville De tro på det? Sig sandheden: ja eller nej?

Mand 1: Ja, det ville jeg nok, tror jeg.

Bruno Gröning: Undskyld?

Mand 1: Nok, ja, det ville jeg nok tro.

Bruno Gröning: De ville rykke ham på plads igen, eller?

Mand 1: Ja, altså, hjælpe med.

Bruno Gröning: Når et møbel i Deres bolig er blevet forskubbet (*han rykker hørligt en stol*), De ved, at dér er pladsen, så går De ikke sådan (*han støder hørligt til stolen*). Ser De? Nej, der behøver De slet ikke at gå så langt; allerede på lang afstand: Hvem har så gjort det igen? Den står ikke på sin plads. De skaffer straks orden.

Spørgsmål: Skaffer De også straks orden i Dem selv? Eller tror De, at De lige sådan kan skaffe orden i Deres næste? Ja eller nej?

Tilstedeværende: (*mumlen*)

Bruno Gröning: Naturligvis må han følge, naturligvis må han gøre alt, fordi De vil det gode. Så kan De tro. På den måde kan De overbevise ham, ligesom De også en gang var kommet bort fra Deres plads, at det onde havde grebet Dem på det sted, så De ikke mere gik den faste, den bestemte vej, at De allerede var kommet i sumpen, så advarer De enhver. Hvis han ikke hører ... men De holder vagt, og siger: Nu passer jeg på, at han ikke synker derned, ligesom jeg var lige ved.

Altså, man kan altid hjælpe, når man ved, hvordan man selv har været hjælpeløs, at man har samlet erfaringer her, at man har fået hjælp, og derigennem også har oplevede helbredelse. Det vil sige, at mennesket følte sig fri for lidelsen. Det skulle ikke være så svært at forstå.

Nu tager vi det igen, også igen til belæring ... (til Erich Bavay): Altså, den fik jeg dengang af dig, den har jeg slæbt med gennem hele Østrig. Og så har jeg endnu en her, den har jeg fra Midtjylland. Læs bare noget hurtigere!

Erich Bavay læser op:

Succesberetning

Den 5.10.58 udtalte hr. Otto Teichmann og fru Anna Teichmann fra Hameln, Gertrudenstraße 18, følgende:

Jeg, Anna Teichmann, led for mange år siden af flere sygdomme, som min krop var blevet angrebet af. Således måtte jeg i årene fra 1929 til 1934 gennemgå flere alvorlige operationer. Den sidste operation skulle fjerne resterne af et indkapslet svangerskab udenfor livmoderen. Den blev gennemført i 1934 på en poliklinik af professor Martius, Göttingen.

Da jeg efter operationen vågnede op af narkosen, var begge ben lammede. Det var de i 14 år, indtil 28.9.49. I den tid kunne jeg kun blive kørt i rullestol. Ord kan ikke udtrykke, hvad jeg har lidt i disse år.

Så hørte vi i 1949 noget om Bruno Grönings foredrag. Mennesker blev pludseligt fri for deres sygdomme. Min mand, som aldrig havde opgivet håbet, søgte oplysninger. Han havde troen og tilliden, for han sagde meget tit: "Der vil endnu engang ske et mirakel. Gennem Gröning bliver du hjulpet!" Jeg troede også bestemt på det. Det blev til beslutningen: Vi måtte til Gröning.

Der var mulighed for at blive transporteret med rullestol i en pakvogn til Rosenheim, hvor Gröning holdt foredrag på Traberhof. Mennesker strømmede ofte i tusindvis til Traberhof. Vi var heldige, for den 28.9.49 behøvede vi kun at vente nogle timer. Sammen med os den dag, var der kun omkring 100 mennesker i rummet. Endelig kunne vi komme til ham. Han talte om Gud, om troen og om mennesker. Jeg husker de ord, han sagde: "Rejs Dem bare, De kan gå!"

Jeg mærkede kraften og havde den sikre tro. Jeg kunne rejse mig op og gå. Stokkene faldt fra mig. Det gik godt nok først langsomt, for blodet, der skød ned i benene, måtte først cirkulere rigtigt. Jeg gik, jeg var fri, vi takkede Gud. Vi havde kun været sammen med hr. Gröning i tre kvarter. Jeg gik selv tilbage til banegården med min mand, der nu skubbede den tomme rullestol. Vi kørte til Hameln. En dag senere rejste jeg med slægtninge til Osnabrück for fire uger. Efter at være vendt tilbage fra Osnabrück, traf jeg min læge, dr. Schmidt, Hameln, der sagde til mig, at i mit tilfælde kunne lægelig kunst ikke mere hjælpe. Han indrømmede, at dette var den eneste vej. Dr. Labenzke, den lægelige konsulent og rådgiver ved ugetidsskriftet "Das neue Blatt" i Hamburg, talte med dr. Schmidt om mit tilfælde, og optog så min egen skriftlige beretning om alt, hvad der var sket, til sin rapport om Bruno Gröning i "Neues Blatt". Efter min helbredelse gennem guddommelig hjælp, oplevede jeg intet tilbageslag eller tilbagefald mere. Min mand og jeg har overbevist os om sandheden, og vi tror. Det er den rene sandhed. Jeg har gennem Bruno

Gröning fået min sundhed tilbage af Gud, og føler mig forpligtet til at takke Gud altid.

Springe, den 6. oktober 1958

Anna Teichmann, Otto Teichmann

Anden cd

1

Bruno Gröning: Det ville være vidunderligt, om De altid kunne få sådan en beretning læst op. Ikke sandt? Hvem siger nej? Meld Dem roligt. Siger ingen nej? Altså vil De altid høre sådanne beretninger? Nu spørger jeg Dem, venner: Hvem har belært disse mennesker? De var jo kun i et rum, de havde forberedt sig på det. Som De hører af dette, havde manden allerede længe troet på det, og hans kone havde heller ikke mistet troen. Havde De troet på, at et menneske, der i 14 år havde en lammet krop, at hun ..., at den igen engang ville blive fri? Sig det åbent: Når jeg peger på Dem med en finger, sig så ja eller nej!

Kvinde 2: Nej.

Kvinde 1: Nej.

Bruno Gröning: Lidt højere!

Kvinde 5: Ja, og nu har jeg tænkt, at ...

Bruno Gröning: Jeg vil ikke høre andet. Ja eller nej? Havde De troet, før De kom herind, det siger jeg på forhånd. Ja eller nej?

Kvinde 5. Nej.

Flere tilstedeværende efter hinanden: Nej.

Bruno Gröning: Sig det roligt, udtal det. Det nej vil jeg høre.

Andre tilstedeværende efter hinanden: Nej.

Og hvad har jeg gjort for Dem? Jeg har troet på det. Det har jeg gjort for Dem alle. Hvad må jeg gøre, når jeg har sådan et menneske foran mig? Også hvis De havde været i denne situation. Jeg tror, men det er et spørgsmål, om De allerede har forberedt Dem på det, at optage den virkelige tro. Ser De, så er alt løst, dét kommer det an på. Uden forberedelse er der intet at gøre, intet at ville. Mennesket afviser det simpelthen, han tror ikke. Han tror ikke engang på sig selv, han tror ikke engang på det gode, som han har brug for til sig selv, til sin krop. Det er et lille forarbejde, det vil sige, hvordan jeg må tro for Dem, og også altid tror. Men, om jeg kan anbringe denne, min faste tro, som jeg er overbevist om, det er et spørgsmål, et spørgsmål om den tid, hvor vi er sammen. Det er spørgsmålet.

De sover! De bogstavelig talt sover. Magelige er De, som De er vant til. Hvis det ikke passer Dem, at jeg siger Dem sandheden, så kan jeg gå, det gør mig intet. Men jeg må sige Dem sandheden. Det kommer an på Dem selv. Ikke på Gröning. Jeg er altid indstillet på det, jeg er altid forberedt på det, også hvis jeg kommer. Og når jeg er her, er jeg først rigtigt indstillet på det. Uden forberedelse kommer jeg ikke. Og jeg beder og bønfalder også for Dem, at De blot vil optage troen, den virkelige tro, som De behøver for Deres fortsatte liv, for Deres egen krop, som ikke jeg, men som Gud har bestemt for Dem! Altså, det vil sige, bestemt tage imod det guddommelige. Det kommer det an på.

Mange tak, fordi De har sagt mig sandheden! Havde en sagt ja, så havde jeg nok kunnet sige Dem noget mere. Jeg takker Dem for det.

Spørgsmål: Ville De tro på det i dag?

Flere tilstedeværende: Ja

Bruno Gröning: I dag ville De tro på det. Hvorfor? Fordi De allerede har oplevet noget hos Dem selv og også på Deres næstes krop, eller set eller hørt noget. Åh, der findes jo noget andet, der findes alligevel noget bestemt, som vi ikke vidste noget om, som vi endnu aldrig har troet på. Ser De, men så langt må menneskene først føres.

Nå, nu kender De betydningen af denne undervisningstime, i dag og også altid. Det er altid i dag.

Hvis De er til stede, er det altid i dag for Dem. Er De ikke tilstede, ja, så går De jo tilbage. Så kommer De igen i Dallas¹, så kommer De igen i det vanskelige, så angribes De af tungsind, som De tidligere var angrebet af.

2

Jeg vil berette en ganske kort, men sand historie for Dem: En pige, der kun har tænkt tilbage, da hun gik i seng, og tænkte tilbage (nu taler jeg lige så åndssvagt, som De altid taler. Jeg siger åndssvagt, det er åndssvagt sagt. De kan ikke tænke, men alligevel, tænkte tilbage på den svundne, på den tunge, på den skrækkelige tid. Og så tænkte hun længere tilbage, på sin skønne ungdomstid, hvor hun var sammen med forældrene, med sine søskende, med familie og bekendte. Det var herligt. Ja, og så igen tilbage på den onde tid. Den onde tid havde udvisket alt. Ja, og hvor er de? Lever nogen af dem endnu? Hvad kan der være sket dem? Og meget mere af samme slags. Og så forfaldt hun i bedrøvelighed, forfaldt til det onde, fordi hun beskæftigede sig med det onde. Og hvad skete der i løbet af natten? At hun ikke kunne røre et lem i sin krop! Sådan, som hun lagde sig, sådan som hun tænkte tilbage, liggende på ryggen, sådan lå hun endnu om morgenen. Da hun blev vækket, kunne hun ikke stå op og næppe tale. Alt var lammet. Altså havde hun glemt sig selv,

¹ Mundtligt udtryk fra den daværende Vestpreusen. "Dallas" (eller Dalles) betyder ulykke, fattigdom, nød og elendighed.

forbundet sig med det onde. Og denne onde tankeverden havde dræbt kraften i hendes krop, for der havde hun brug for kraften, der havde hun brug for energien. Den havde hun brugt, og kunne nu ikke mere optaget nogen. Følgelig kunne hun ikke bevæge et lem, intet! Ikke engang sådan, som jeg nu bevæger tommelen her; ikke det mindste. Og sådan ligger dette menneskebarn, altså dengang, i over ti år, uden at kunne røre sig.

Siger det Dem intet? Ser De, der gør det onde sig ganske stærkt bemærket. Dersom De nu fortsat ville gruble, og hele tiden beskæftige Dem med det onde, så nedværdiger De Dem selv, og dermed også Deres krop. Så er De ikke mere herre over Deres krop, fordi det onde får bugt med Deres kraft, og De vil blive kraftløs, og bliver straks grebet af det onde.

Altså, hvis De fortsat vil gøre sådan, hvis De endnu ikke har draget lære af dette, så beder jeg Dem, gør det dog! Men noget af det har De jo allerede smagt, også i Deres eget liv. Sådan en viden råder De også over.

(afsides til en tilstedeværende): Sådan! Sådan vil jeg vel altid gerne have. Skjul det ikke! Det er slet ikke godt.

(igen til alle tilstedeværende): Det har De allerede oplevet. Altså, har De endnu ikke draget lære af det? Når De engang har tænkt tilbage, tilbage på det tilbagelagte onde, var De så ikke bedrøvet? Tænk nu tilbage på en ond time, på et ondt øjeblik, på et skrækkens øjeblik, hvor De, hvor hele Deres krop blev grebet, hvor den var stivnet; tænk engang på det! Og bliv nu ved det! Så bliver De hurtigt grebet af det onde.

Spørgsmål: Vil De altid trække det tilbagelagte frem, hele tiden igen kaste det for Deres fødder, og gang på gang gå over det, gang på gang huske på det? Er det ikke gået Dem sådan i livet: Når De engang har husket på et ondt ord, hvori der ligger en ond erindring, så er De straks i dårligt humør. Vi behøver ingen prøve at gøre som eksempel, men jeg beder Dem: Jeg vil gerne sige et ord til Dem, som vil vække alt det tilbagelagte onde frem i erindringen. Her er De glad, De er et ovenud lykkeligt menneske, og så nedbrydes De igen: Nu har han igen mindet mig om det. Åh, jeg kan igen ikke gøre mig fri af det. Nu får jeg igen en søvnløs nat, nu kan jeg igen ikke sove, nu vil jeg igen ikke kunne spise. Og det forfølger mig gang på gang. Og sådan kommer det igen gang på gang, ikke? Sådan var det jo i livet.

Altså, skulle vi ikke endelige engang blive færdige med alt det, som De allerede har mærket som det onde? Skulle De ikke gøre det? Jeg tror det dog.

Nå godt, hvem der har erkendt lidelsen, som også fru Teichmann havde det her, hun havde forstået at tro, og hun havde brug for det. Et ganske lille, dumt og beskedent spørgsmål fra mig: Har De ikke også brug for at tro, når det går Dem godt, og De siger: Nu holder jeg op med det? Det vil sige så meget som: Jeg kommer til foreningsmøde en gang, jeg har det godt, og nu kan I gøre som I vil, I andre. Jeg har det godt.

Nej, venner: mennesket må altid blive hos sig selv, altid må han tro på det gode, altid må han tage det til sig, altid må han ville det, og altid må han sige ja til det gode, og altid må han holde fast ved det gode, altid må han holde sig til Gud, fordi han jo tilhører Gud. Det er alt. Men gør det først! Så vil det blive til meget for Dem. Det er så nemt sagt, men jo svært at gøre, fordi De er alt for uopmærksom.

Ser De, og herefter betegner mennesket det, som han ofte siger: Der er sket mirakler. Ja, det er et mirakel. Og dette mirakel er Gud selv. Det vil altid være et mirakel for Dem, altid. Fordi De endnu ikke havde den opfattelsesevne, fordi De endnu ikke havde begrebet Dem selv, og derfor heller ikke kunne begribe Gud. Og derfor vil det altid være et mirakel for Dem, og De vil altid tale om mirakler. Hvem kan bevirke disse mirakler? Tror De et menneske? Jeg siger: nej! Det kan kun én, Gud selv. Men miraklet kan netop også ske på Deres krop. Hvis De hengiver Dem fuldstændig til Gud, hvis De åbner Dem for ham, og selv siger Dem fri for alt ondt. Og De ikke mere hører på, hvad en ond tunge, en ondt belagt tunge giver fra sig. For det onde burde De ikke lægge øre til. Det har Gud ikke givet Dem en krop for. Men når De havde hørt noget ondt, så var De jo igen nedbrudt, ikke? Ser De, sådan skal det ikke være.

Nå, man siger så let til os: Troen flytter bjerge. Det siger man, det ved De også. Tja, har De overbevist Dem om det?

Ser De, venner, hvor godt det jo er, at jeg fra begyndelsen, selv om De ikke rigtig havde forstået mig, aldrig har frarådet Dem at gå til læge, det var jo godt, ikke? At jeg altid har anbefalet Dem lægen. Mange mente: Jeg går til Gröning, jeg behøver jo ingen læge. Jo, en læge: Og den eneste læge og den virkelige hjælper, er jo Gud. Men vi kan være hans medhjælper.

Men, hvor er det godt, at det, og også alt her, nu foregår i ro, at man, også overfor dem, der har gjort Gröning meget ondt, bevidst har gjort det onde, ikke kun forsøgt, men virkelig har gjort det – mange, der endnu i dag forsøger det, men jeg siger, at det vil de ikke kunne klare. Men hvor er det dog godt, at jeg ikke var vred på disse mennesker. Og der er allerede mennesker, som, tja, som også lader sig overbevise, så de vil hjælpe mennesker.

Her, hvor jeg nu er begyndt på det, kunne jeg sige Dem rigtig meget, ja meget for meget om, hvad jeg allerede ved, hvad jeg også vidste i sin tid i 1949, hvor jeg var på Traberhof. Efter Traberhoftiden, også før Traberhoftiden, blev jeg hele tiden passet op af mennesker, som kom vidt og bredt fra. De hørte til de internationale videnskabsforskere, som de sagde, de tilhørte lægevidenskaben, ja, de tilhørte mange professioner: mennesker som troede noget, at de allerede vidste noget, men dog måtte de konstatere ét, nemlig at de intet vidste.

De er søgende, de søger, og det de søgte, kunne de ikke finde på den vej, de gik på. Og så viste jeg dem vejen. Jeg har givet dem så meget med på vejen, og jeg har givet dem det råd, at de selv skulle overbevise sig om alt. Det er de begyndt på, og de har gjort det. Især i Amerika. Åh, jeg ved, hvor mange forsøgsinstitutioner der er

dér, for alt muligt. Af det, mennesker virkelig omsætter i handling nu, altså set fra deres side, forsøger de at overbevise sig om, hvad sandhed er. Men jeg siger, der ville jeg nu helst ikke fortsætte, men jeg vil gerne begrænse mig til den smule, til det, som jeg tidligere lod læse op for Dem, om hvad troen betyder.

Ligesom jeg ofte har sagt til Dem: Når De har fået ordineret et medikament fra lægen, så tro dog i det mindste på, at det hjælper! De har jo tillid til Deres læge, og har sagt: Hvorfor går jeg til Gröning? Hav dog tillid! Når De møder lægen med tillid, vil han også gøre det rigtige. Og når De tror, at han giver Dem det rigtige, så er det også allerede rigtigt.

Men det er langt fra nok til at give Dem den rigtige forklaring på det. Men hvordan disse mennesker, som allerede i dag har begrebet det, og i hvilken grad det allerede nu er modnet, det siger et tidsskrift os her, altså et lægetidsskrift, som søger at bringe enhed i lægevidenskaben. Og her skriver man, her bliver Gröning virkelig anbefalet, ikke? En læge råder alle læger til, at de skal lade sig overbevise af Gröning. Dette er sagt i korthed, de rigtige sætninger får De straks at høre. (til Erich Bavay): Må jeg bede Dem?

3

Erich Bavay læser op:

Så kom et eller andet skarpsindigt hoved i USA på den tanke, med et dobbelt blindforsøg og en hug- og stikfast statistik at bevise, hvad ikke så få læger allerede vidste i forvejen:

Tror en syg på et lægemiddel, så er det meget mere virksomt, end hvis han ikke tror på det. Hvis der i det hele taget findes noget forstærkende middel i farmakologien, så er det sikkert dette: Pyramidon plus tro, morfin plus tro, og naturligvis også dismenol plus tro. Alle virker de bedre end de nævnte midler uden tro. Hvis nogen ikke skulle vide det, kan de lære hos hr. Gröning, at også ingenting plus tro kan være meget effektivt.

Bruno Gröning: (til Erich Bavay): Tak.

(til de tilstedeværende): Var det tilstrækkeligt for Dem? Har De forstået det?

Mand 2: Ja.

Bruno Gröning: (til kvinde 2): Fordi De netop sidder her lige foran mig: Hvordan har De forstået det?

Kvinde 2: Jeg har forstået det rigtig godt, og netop sådan, at menneskets overbevisning må være der, ligesom troen på, at det han gør, eller hvad der bliver gjort for ham, vil være til hans bedste, at det netop er det eneste rigtige.

Bruno Gröning: Mhm, de fleste mennesker har det jo slet ikke mere. Tror De, at det er rigtigt sådan?

Kvinde 1: Ja, hvis man tror på det, så hjælper det en også.

Bruno Gröning: Uden tro, intet liv.

Kvinde 1: Mhm ...

Bruno Gröning: Mhm ... Det er den side, kære venner. Det går jo, det fører jo endnu videre. Men jeg tror ikke, at De også vil høre mere til de faglige betegnelser, for vi vil jo udnytte tiden bedre for os her. Det skal ikke være nogen lovsang for mig, jeg vil heller ikke berømmes, kun fortsat hjælpe.

Men det fører jo videre. Mennesker kommer stadig mere til forståelse, og de vil snart blive klar over, at vejen, de engang var slået ind på, jo ikke er den rigtige, og at de nu bliver kaldt på, kaldt til den store venden om, så de kan gå vejen sådan, som denne vej – ikke for én, men for alle levende væsener – er bestemt sådan af Gud, frem for alt også for menneskene. Tilbage til naturen, vil sige tilbage til Gud. Men mennesket har jo endnu ikke fundet tilbage til sig selv.

Som sagt, kære venner, det kunne jeg sige meget om, jeg har også rigtig meget at sige. Men jeg tror i hvert fald, at det er tilstrækkeligt for Dem, at De også i dag fornemmer, hvor vigtigt det er, at man ikke taler ondt om mennesket, heller ikke, hvis han tager alt ondt i anvendelse, havde gjort alle mulige forsøg på at ødelægge mig. Det gode baner sig vej, det gode vil alligevel sejre. Ikke? Sandheden bryder igennem. Og dette, kære venner, kan mennesker kun erfare på sig selv, ikke på andre. Ikke først på sin næste. Nej, først på sig selv. Det er hans pligt og skyldighed at overbevise sig om alt. Sådan er det altid i livet, og ikke anderledes.

I dag er det også allerede så vidt, at lægerne, videnskabsforskerne, virkelig er gået over til, at de i dag for så vidt ved noget om betydningen af stanniol. Det er muligt at påvirke alt, det behøver ikke kun at være stanniol, det kan også være dette papir, det er lige meget. Alt jordisk påvirkes, og optager udstrålingen fra noget andet

Tag et stykke træ, et stykke papir, og kast det i en eller anden affaldsgrube, eller læg det ved siden af: Det optager udstrålingerne fra denne grube, og det får en ækel lugt. Lægger De disse genstande et andet sted, hvor der er en god udstråling – for min skyld kan vi roligt sige noget, der er skabt af menneskehånd: parfume – dét bliver også optaget, en vellugtende sæbe, eller lige meget hvad. Og hvis De har en stegt gås eller høne, optages lugten også, det vil sige udstrålingen. De behøver ikke at lægge det derned, ikke at lægge det tæt ved, nej, det bliver tiltrukket. Eller hvis der er røg i rummet, lige meget hvilken røg det er, bliver beklædningen, den optager det, også. Mennesket, huden optager det også, for De mærker straks, hvis en har været i en sådan restaurant: Uf, det er en modbydelig lugt. Hvis jeg kun er gået igennem der, mærker jeg det straks og siger: Halløj, nu er det på tide at få snavset vasket af. Ja, det gør de fleste slet ikke, de mærker det jo slet ikke mere, fordi de allerede er blevet vant til det. De mærker det overhovedet ikke mere.

Nu vil jeg lade Dem vide noget her, om hvor langt disse mennesker også allerede er rykket frem heri, så De kan forstå det. Jeg lader Dem først og fremmest vide her, at

jeg endnu ikke har nogen forening har ... Jeg har bragt det med fra Østrig, og det vil jeg lade Dem vide her: Jeg samler på presseartikler, ved De det? Sådan om alt muligt. Hvis De har sådan noget, så giv det venligst til vore venner, og frem for alt til vores ven Pelz, som jo også allerede snart vil have sit eget pressearkiv. Hør godt efter her!

4

Erich Bavay læser op:

Afskrift:

Helbredelse gennem aluminium

Kun få ved, at aluminiumsfoliet, som De kan få gennem enhver cigaret eller chokoladepakning, har en lignende helbredende virkning som sårforbinding. Apotekerne har fornylig ført forskellige former for aluminiumsfolier, forbindingsmateriale med og uden gaze, med perforering, som gummiplaster eller som forbinding. På grund af deres bakterieafvisende virkning, egner aluminiumsfolie sig særligt til at dække svulster, fugtende sår, eksem og lignende. Virkningen er fremragende ved forbrændinger og hudafskrabninger, ligesom i det hele taget til dækning af større sårflader. Det får også særlig betydning ved hudtransplantation. I disse tilfælde lægges foliet direkte på såret. Sekretet flyder direkte gennem perforeringen i den medfølgende gazepolstring. Sammenklæbning og sammenvoksning med såret finder ikke sted. Lufttilgangen følger normalt som ved en gazeforbinding. (HHV)

Anmærkning: Denne meddelelse blev hentet fra ugetidsskriftet "Neue Illustrierte Wochenschau", 48. årgang nr. 24 fra 16.6.57, redaktion, administration: Wien, 7. distrikt, Kaisersstraße.

Bruno Gröning: Og nu henter jeg frem fra pressearkivet, kære venner, hvad man har talt og skrevet imod stanniol.

Tilstedeværende: Ja, netop!

Bruno Gröning: Og at man også har anklaget stanniolet, altså i dette tilfælde har man anklaget Gröning, og har hængt ham op på mere end én retssag. Og nu kommer de efter det.

Nu ville jeg gerne hente mere frem, give Dem så meget mere med på vejen, hvordan jeg virkelig har sagt til lægerne, til videnskabsforskerne, hvad det indeholder. Hvis De selv tager noget stanniol, så giver De Deres egen udstråling i det, som den anden også får. Har De nu den rigtige udstråling, som stanniolet virkelig optager og giver videre og igen optager og videregiver og hele tiden optager og videregiver? Så er det godt. Men har De forstyrrelser, så øser De kraften fra den onde tankekilde eller fra

den onde kraftkilde, eller nu i dette tilfælde bedre sagt, så vil De indsende den onde kraft, som ikke er opbyggende, men nedbrydende. Bærer De ondt i Dem, optager De hele tiden det onde, og det kan jo ikke undgås, at som De er vant til, så vil De også indgive dette stanniol det onde. Er meget nu blevet klart for Dem?

Tilstedeværende: Ja.

Bruno Gröning: Mit pressearkiv er foreløbig så højt. Det bliver hurtigt højere. Det vil snart nå op over hovedet. Ja, venner, og hele tiden har man skrevet imod stanniolen. Hvad disse mennesker nu skriver, værsgo, det har De hørt: Det skal være godt. "Ro for helbredelsen". Der findes også så meget andet: "Latter er medicin". Har jeg ikke også fortalt Dem det? De opdager det, de får alt fra den. "Glæde skaber kraft". Tidligere hed det "Kraft gennem glæde"².

Tilstedeværende: (*latter*)

Bruno Gröning: Ja, kære venner, der findes virkelig meget, virkelig rigtig meget. Og som jeg også altid har sagt Dem: De skal ikke kun opretholde den sunde humor, men også fremme den. Men den sunde humor, ikke den usunde. Så kan De også le.

Og for at De nu også virkelig får lidt fri – jeg har allerede opholdt Dem længe –, men hvis De endnu råder over nogen tid, det vil sige, hvis De endnu har nogen tid til Dem selv, så vil jeg give Dem endnu nogen tid – give –, som jeg jo på den anden side mister. For at gøre det, må jeg igen skaffe noget mere – for Dem. Men når jeg nu er ved det, når jeg siger: Jeg tror, at De er mig det værd, for De har jo ventet tålmodigt: Jeg sagde allerede i begyndelsen: Jeg var i Rosenheim, og vi kom ikke sammen. Det er ven Bavay ikke skyld i, det er ven Pelz ikke skyld i. Jeg vil ikke sige, at jeg var uden skyld. Men jeg har kun sagt dig sandheden, at det ikke var muligt, for der forelå noget meget vigtigere, end at jeg havde opfordret vore venner til at arrangere en sammenkomst, så vi kunne mødes her igen. Det ville have været muligt, men der havde jeg så meget andet at skulle klare, som jeg regnede for vigtigere for Dem, så jeg sagde dengang, at det slet ikke var nødvendigt for Dem.

Så, og nu holder vi en lille pause. Men vi er gæster her, og vi vil også opføre os, som det sømmes sig gæster, ikke? Jeg er her også som gæst. Indtil nu, kære venner, siger jeg på alles vegne vores vært rigtig hjertelig tak ...

Grete Bavay: Jeg gør det gerne, hr. Gröning.

Bruno Gröning: ... for at De her har givet os muligheden. Og vi vil udnytte muligheden. Vi må vel blive lidt endnu, ikke?

Grete Bavay: Gerne, det vil være dejligt.

Bruno Gröning: Mange tak.

² "Kraft gennem glæde" (Kraft durch Freude: KdF) var i det Tredje Rige en nazistisk organisation, som stillede feriemuligheder og fritidstilbud til rådighed for den tyske befolkning.

Grete Bavay: Kun beder jeg om, at det ikke bliver efter klokken et!

Bruno Gröning: Åh, det tænker jeg slet ikke på. Det er jo allerede i morgen.

5

Altså, kære venner, jeg tror, at vi udnytter tiden bedre, hvis De nu også får noget at spise. Jeg ser, at De drikker kaffen her, og at De nyder kagen. Selvfølgelig må mennesket også her virkeligt tænke på at ernære sin krop, og at give den det, som Gud har bestemt for den.

Men nu, for at jeg ikke alene skal sige noget. Som jeg tidligere sagde, har jeg nogle venner her, som også gerne vil sige noget til Dem, og så beder jeg vennerne, som jeg også allerede sagde til Dem fra vores ven Loy og hans kone, hvor han med sin kone indkalder alle venner, altså til hans forening i Østrig, ikke alene lader Dem få, hvad De har ret til, men også beværter Dem. Naturligvis må han være til stede, men hans og hans kones interesse drejer sig ikke kun om deres fysiske vel, men også om alle deres næstes vel, som De er omgivet af i Østrig. Nå, for at gøre en lang historie kort.

De af Dem, kære venner, der nu har samlet nogle erfaringer, vil jeg herefter bede om også at sige noget til os om, hvordan han har samlet disse erfaringer, og om han i det hele taget har fået forståelse fra dem. Naturligvis bliver han altid sat i den største undren, idet han siger til sig selv: Hvordan er alt dette dog muligt?

Ja, kære venner, dersom mennesket nu vidste alt om, hvordan Gud har sørget for ham, Hvordan Gud gør alt for os, er der kun det spørgsmål tilbage: Hvad har De gjort for Gud? Ser De: Gud skaber dag og nat, så De får ro. Gud har bestemt så meget for os, og mennesket tager det ikke til sig. Han plager hellere sig selv. Han giver sig hellere af med det onde. Han beskæftiger sig dag ud og dag ind med det, han behandler endog det onde, i stedet for nu at blive lydig mod Gud, så han virkelig følger Gud og lader sig føre af Gud og gør det, som Gud har bestemt for ham, og som han gang på gang har sagt ham. Naturligvis må han, mennesket, så bringe sig til ro. Selvfølgelig må han så høre på Én – ikke mere på mennesker. Ikke på de mange, han er omgivet af, men på Én, som han også tilhører, og det er og bliver altid Gud. Nå, kære venner, hvem der ikke kan følge her, tja, vil virkelig ikke have nogen succes. Og den, som overhovedet ikke tænker på at følge, ja, hvordan vil denne da tro på succes, det vil sige få resultatet? Det vil ikke være muligt.

Jeg tror, at vores ven Pelz herefter også har noget at sige os. Men lad os nu først her – jeg har netop en lille bog i hånden – "Lucifers greb efter de levende"³, som jo ikke er ukendt for Dem, altså stort set ikke er ukendt for Dem. Her står på sidste side, står to så pæne, ikke vers, men sådan noget pænt, virkeligt sandt fra en stor menneskeven: Albert Schweitzer. Det manden vidste, hvad han ved, og hvordan han

³ Brochuren "Luzifers Griff nach dem Lebendigen" af dr. med. Erwin Gambler findes på Turm-Verlag, Bietigheim (ISBN: 978-3-7999-0058-4).

her og der ikke siger et eller andet, men netop det, som passer for menneskene, og som mennesket skulle lægge mærke til, hvad han stort set slet ikke har gjort. Jeg får dette læst op for Dem, så vær opmærksom! Og så vil jeg spørge enkelte, hvad de har forstået. Det er muligt, at en og anden allerede har fattet det rigtige. (til Erich Bavay): Må jeg bede dig: Herfra!

Erich Bavay læser op:

Men for enhver, der vil begribe det, skinner det sande lys og eneste sandfærdige håb, klart bag al kommende skræk. Engang vil Gud, Herren, oprette sit kongerige på denne planet. Så vil sand fred og retfærdighed regere. Den plagende, ødelæggende indflydelse fra "morderen fra begyndelsen" vil blive fjernet. I dette lys alene, ved vi virkeligt. Det er godt for den, der som Albert Schweitzer kan sige:

"Som en ukendt og navnløs kommer han til os, ligesom han på strandbredden trådte frem for de mænd, som ikke vidste, hvem han var. Han siger de samme ord: 'Følg mig!' og giver os de opgaver, han må løse i vor tid. Han byder. Og for dem, der lyder ham, vise og ikke-vise, vil han åbenbare sig i det, de i samvær med ham får lov til at opleve af fred, virke, kampe og lidelser, og som en uudsigelig hemmelighed vil de erfare, hvem han er."

6

Bruno Gröning: Hvem har forstået det? Hvem har ikke forstået det? Ja, venner, man må godt nok spidse ørerne, for hvert ord betyder noget. Og det er ikke kun sagt, men også skrevet, så det til enhver tid kan læses.

Tænk over det, og hvem der har sådan en lille bog, tag den med til foreningsmøderne, og gennemgå det så endnu engang, indtil De forstår det!

Og nu tror jeg, at jeg vil bede vor kære ven Loy om at sige os noget. Jeg har ikke på forhånd sagt til ham, at han skulle sige noget. Men et par ord vil han også forstå at give os med på vejen, om hvad hans erfaringer er, og hvorfor, hvorledes og om hvad han derfra er overbevist.

Der er så meget, som vores ven Hohmann har givet mig her i sit skrift, af hvad han selv har konstateret. De kender ham udmærket, og han vil derefter også have noget at sige os her, om hvordan han forstår det, sådan som det kun kan opfattes, og om og i hvilken grad han har erkendt mig, og også det, som ikke kun er sket om, men også på mennesket selv.

Det er allerede sådan, mine kære venner, at der virkelig er så meget, som mennesket slet ikke kan fatte med sin forstand. Forstandsmæssigt vil De ikke have nogen forståelse for det, det vil sige, De vil ikke forstå det hele. Her må De virkelig være helt med. Her må De føle det. Og derfor mine spørgsmål, om hvordan De har det, og også hvad De føler, om det er godt eller dårligt. Indtil nu har ingen kunnet sige mig, at han føler det onde, kun hvis han stadig beskæftigede sig med det onde,

at det så også viser sig i hans krop. Men hvis han havde ladet være med det, så var det forsvundet. Det vil sige, dermed har han jo fået et tegn på, at han skulle afholde sig fra det, han har fornemmet som ondt: Det ... (uforståeligt)

Der er virkelig rigtig meget at sige, kære venner. Men jeg kan kun gang på gang sige det til mennesket, når jeg ved, at han følger godt med, og at han har overbevist sig selv om resultaterne.

Grundlæggende vil jeg ikke have, at han er godtroende, at han hører til de godtroende, eller om muligt forfalder til illusioner. Så længe jeg endnu taler til Dem, er det godt, men for Dem alle truer der en fare, når jeg ikke mere taler. Som vores ven Loy det sidst ... han siger det ikke udførligt til Dem, men her, hvor jeg virkelig begyndte at tie, og jeg roligt og afslappet satte mig i en stol. Det har intet med tosseri at gøre, nej. Det var til at optage for ethvert øre, hørligt for ethvert menneske, og meget højt og tydeligt. Jeg vil derfor bede vor ven Loy om ganske kort at beskrive det for Dem, fordi vores ven Hohmann jo heller ikke har været bleg for at skrive, hvad han har overbevist sig om. Og han hører virkelig til de mennesker, som kalder sig grænseoverskridende videnskabsforsker, (*til Josef Homann*) sådan er det jo?

Josef Hohmann: Det stemmer, ja.

Bruno Gröning: Og det vil stadig få mennesker til at blive forbavsede. Men jeg bliver det ikke, kære venner, men det er det, jeg er omgivet af, og som De slet ikke ser. De ser det slet ikke. De ser slet ikke, hvem der også er hos mig, hvem jeg er omgivet af. De ser det slet ikke. De er virkelig blinde. De vil først kunne se, når De har optaget tilstrækkeligt med gode kræfter. Så vil De også kunne se den gode kraft. Men bild Dem ikke ind, at De ser noget! De må virkelig være overbevist om det, for at se det! Og det, jeg gang på gang får som overblik, som program, det må jeg blot opfylde, ikke andet – men det er ikke modtaget fra noget menneske, men kun fra Gud. Men hvordan det så virker fra tid til anden, fra den ene gang til den anden, hvis mennesker har brug for det, ja værsgo, det skal vores ven Loy selv sige til os. Altså her, kære ven Alex, her kan vi sige det. Men forfald endelig ikke til fantasier i fremtiden! De har alle først at overbevise Dem om det, og så kan De sige til alle: Ja, det har jeg hørt.

Jeg gør det ikke sammen med Dem i dag. Jeg lader det slet ikke komme dertil, for ellers ville De blive meget forskrækkede. Når det er nødvendigt, så gør jeg det. Men når det sker, så lader jeg kræfterne bestemme, og så ville De jo også blive forskrækkede og sige: Hvordan er det dog muligt? Ja, et tordenvejr er intet imod det. (*til Alexander Loy*): Værsgo, nu er det dig!

7

Alexander Loy: Kære venner i Tyskland, det glæder mig overordentligt, at jeg også engang får lov at tale til Dem. Jeg vil gerne blot ganske kort fortælle Dem om erfaringerne. Her gør to forskellige kendetegn sig bemærkede: De som siger: Ja, han er blevet rask, han har erfaret helbredelsen, og jeg, jeg, jeg? Jeg har allerede været

med længe, og har ingen virkning! Den anden gruppe, som kommer én gang, oplever helbredelsen – og kommer aldrig igen, føj for pokker. Så har vi gruppen, der sidder så roligt der, ikke sandt, og så kommer frem med det, man absolut ikke vil have. Det er de såkaldt skøre kuler, som så fortæller ting i foreningen, der ikke er sandt; hovedsageligt kommer frem med noget, som fra begyndelsen ikke passer.

Ven Gröning har i begyndelsen sagt: "Det ser ingen". Og her vil jeg gerne sige et par ord. Og der tager jeg det, vi har oplevet i Graz og i Wien. Jeg vil ganske kort skildre det for Dem: Vi var mandag for otte dage siden (altså, otte dage før den kommende mandag) kørt til Graz, og var der omkring klokken fire, hvor vi styrkede os lidt hos fru Beyer, hvor vi boede, og omkring klokken syv kørte vi til foreningssalen. Den var meget smukt pyntet. Forestil Dem altså rummet: Der var sådan en langside, og så var der også en tværside, og man kom ind fra tvær-siden, og der, hvor De sidder bagest, var et bord. Og på bordet var der to smukke blomstrende grene krysantemer i en, i to glasvaser. Og foran, mellem vaserne, stod et Kristusbillede – det gamle, hvor der kun er hovedet – og foran det var der et, sådan et lille lys, nydeligt, ikke?

I hele rummet var der lige fra begyndelsen en uhejrt spænding; der var sådan en knitren og knasen, det havde man hørt. Det var, man havde en rigtig god fornemmelse. Det var, det er en restaurant, som altså er lukket om mandagen. Rummet blev altså brugt til forskellige formål. Man kunne altså ikke forvente, at der ville komme sådan en stemning og sådan en atmosfære. Nå, ven Bruno talte omkring en tre kvarter, og jeg faldt i søvn, som jeg godt nok plejer, og nikkede af og til med hovedet. Så blev jeg vækket fra nikkeriet igen, ikke? Og derefter ser jeg pludseligt på bordet, hvor jeg går hen til blomsterne, altså sådan bag ved blomsterne for at røre ved dem, ikke? Og så kommer der sådan en raslen, og pludseligt stiger en krysantemum ganske langsomt op, lægger sig ganske langsomt ned mellem Kristusbilledet og olie- altså denne lille lampe. Og det var så hurtigt, og nogle havde set det. Ven Bruno slet ikke, han gik så roligt frem og tilbage med sådan en ro, som om der slet ikke var sket noget. Det var det ene tegn. Hvem der har oplevet det, hvem der har set det, vidste hvad der stod bag det. Det kunne også mærkes, at der var væsener i rummet, som utvivlsomt stammer fra de højeste sfærer.

8

Det var det ene. Nå, i Wien, der kniber det altid en smule overalt, ikke? Wienerne er sådan en smule misundelige og alt muligt, ikke? Sådan de menneskelige lyder og dyder ... Og så har vi også en familie, og der er en ældre dame, det er moderen til foreningslederen i Wien, og hun er godt nok lidt mærkelig og svær at tackle. Hun er egensindig, og gør nu og da noget skidt. Og sådan var det godt nok også nu igen noget skidt, og ven Gröning måtte godt nok rydde en smule op her. Nå ja, det blev slet ikke til en fuld oprydning. Det havde hun ... Det begyndte onsdag aften, tirsdag var det, mandag ankom moderen til Graz, og om tirsdagen kørte hun til Wien. Om onsdagen var vennekredsmødet i Wien. Og efter vennekredsmødet var vi hos

vennekredslederen til ... havde været, og der var vi tolv personer. Forestil Dem: sådan et langt bord, bordet var forlænget. Alle sad rundt om det, og midt i var der en dejlig aflang kage, og den var meget smuk, pæn var den, sådan lidt fin på det. Og, nå ja, der var en isnende stilhed, en iskold tavshed. Jeg prøvede med et par flove vittigheder, men det nyttede ikke noget. Og ven Bruno, han sad bare der. Jeg ville først sætte mig hen til de andre, da jeg tænkte: Nej, det bliver mig for kedeligt at sidde, nu rejser jeg mig op.

Nå, og der blev ikke sagt et ord. Bruno sidder der, ligesom i dag, fødderne sådan over hinanden og ryger sine cigaretter, siger intet, absolut intet. Og så gik ..., altså, der går en dør ud til gangen, altså en dobbeltdør, en fløjddør, og altså, da så jeg den give sig, og den ene sprosse, der hvor den er hængt op i, ikke? Og pludselig lød der en larm, måske i så meget som et halvt minut. Ansigterne blev blege, og blegere end blege, og lange og ... Men det var allerede så umuligt at forestille sig, at man ... Det har jeg, ja sådan noget har jeg aldrig før oplevet. Jeg har oplevet mange ting, men det her var godt nok det stærkeste. Og derefter sagde jeg, at de skulle lukke vinduerne, det trækker jo sådan, ikke? Og det ... jeg prøvede jo først at se det latterlige i det, fordi jeg har set, hvilke ansigter de sad med, ikke? Og bagefter har jeg sagt, de er ikke kommet over det værste. Så hurtigt ville de ikke være kommet ud herfra, så ville de godt nok have taget døren med sig, ikke? Altså, man havde tydeligt mærket, hvilke kræfter der var i gang her. Altså, her var det sataniske i højeste potens, her var det for hånden. Hvad der var om mandagen i skønheden, (*mumlen blandt de tilstedeværende*) i disse svingninger, i harmonien, som var i alt, var om onsdagen ...

Flere tilstedeværende: Det modsatte (*mumlen blandt de tilstedeværende*)

Alexander Loy: ... en isnende kulde. Det har så direkte ... Helst var (*mumlen blandt de tilstedeværende*) ... der mere af og til, ...

En kvinde: Må vi så få ro!

Alexander Loy: ... var der mere af og til. Og da må jeg fastslå, at roen fra Bruno – den er altid farlig. Når han er så rolig, så er der et eller andet på færde.

Nu vil vi, altså, jeg har nu blot sagt, forfald ikke til tosserier, fordi, kære venner, det gør vi ikke alle. For jeg er af den overbevisning, at hvis vi fik det at se, som ven Bruno måtte se, så tror jeg, at vi for længst lå under bordet. Vi ville ikke være i stand til at udholde det. For vi må ikke bilde os ind, at disse kræfter og alt det, som er i dette rum, som vi ikke ser, og disse væsener, der er rundt om os, og det, som mennesket selv bærer inde i sig, hvor vi slet ikke kender os selv – det skal helst ingen røre ved. Derfor siger jeg gang på gang i foreningen, når nogen siger: Jeg har set det og det, og der er en engel deroppe, og en stjerne deroppe, så siger jeg: Hold dog op med den svindel, det er jeres fantasi og indbildning, hold dog op!

Og det, kære venner, det ønsker jeg at sige Dem som en ganske stor erkendelse: Sørg for, at sådan noget ikke sker i Dem, i Deres vennekreds, det er det værste der

kan ske i en forening, når der er sådanne folk herinde. Så straks: Vær venlig at gå, gå, gå bort, hvorhen du vil, men lad det være i fred, for det er ikke bestemt for alle og enhver!

9

Bruno Gröning: Her vil jeg gerne ganske kort indflette, hvad der er det vigtigste her, hvor De kan give en hånd med i Deres vennekreds, i Deres forening her, ved at sørge for, at når en kommer herind, at han ikke bringer noget ondt herind til Dem.

Påfaldende nok blev moderen selv hjemme i Wien, kom ikke til foredragene. Hun blev derhjemme, og vi kom derhen i tilslutning til foredraget. Ingen af vennerne havde anet, at hun havde trukket så meget ondt herind, så alle var lamslåede. Jeg var det naturligvis ikke. Mig kan De ikke bringe ud af min himmelsk-guddommelige ro. Og derfor viser jeg Dem det jo også med al tydelighed: Jeg sidder der, jeg ryger cigaretter. Jeg viser Dem det jo i uforstyrret ro. Ingen kommer ind i denne ro, den lader jeg mig ikke fratage. Men det, moderen havde trukket ind, det var frygteligt. Det var det frygteligste, et menneske overhovedet kan trække ind af ondt. Og det var på allerhøjeste tid, det blev ryddet bort. Og hvad ville der være sket, dersom De (I) virkelig havde hørt det, så havde De selv sagt: Hvordan er det muligt?

Dette hvordan, kan jeg nøjagtigt sige Dem. (I). Men hvad De ikke kan se og føle, det tror De ikke på. Nå. Så lader jeg Dem af og til høre det, og det gjorde jeg så i Wien.

Ser De, venner, hvad et menneske alene kan bringe herind? De aner jo ellers slet ikke, når jeg er kommet til Dem ... Noget ville være påfaldende for Dem, hvis jeg havde set på Dem i rækkefølge, ikke? Og hvad der så er sket ved det, nå, hvilken følelse har De så iagttaget? Nå, hvad var det så? Hvem kan sige det?

Grete Bavay: De så ind i min sjæl. Ikke?

Mand 2: En gennemrislen.

Bruno Gröning: Ja, nej! Jeg vil vide, hvilken følelse De havde. Jeg kan give Dem en forklaring på det hele.

Kvinde: En hellig.

Bruno Gröning: Undskyld?

Josef Hohmann: Det var en følelse af tillid.

Kvinde: Ja, og frihed.

Bruno Gröning: Tillid – nej, men lad os blive ved ordet "følelse"! Hvilken følelse havde De iagttaget i Deres egen krop?

Tilstedeværende: En velgørende. Ja, sådan en rolig følelse.

Bruno Gröning: Pludselig en rolig følelse, der blev roligt i kroppen, som først var urolig, som om den var fyldt med smerter – de forsvandt. En strøm, en varme i Deres krop, en gennemstrømning af det gode, fra den gode, guddommelige sending. Før jeg taler, må jeg først få det onde ud. Ser De, det er kampen jeg fører, sagt på en kort måde. Jeg har ikke tidligere sagt det i en forening. Jeg spørger nu mig selv, hvorfor jeg har sagt det her. (afsides): Har du hørt det før?

Den adspurgte: Nej.

Bruno Gröning: Nej, det har jeg endnu aldrig sagt til nogen, men nu har jeg sagt det. Nå, hvad har De? De har jo overbevisningen, De må blot fortsat overbevise Dem – forstå det ret. Altså, det er det vigtigste af, hvad jeg ville sige Dem angående dette, og på den anden side vil De jo engang også forstå vores ven Hohmann her, selv om man forsøger at angribe ham fra den anden side. Det kan slet ikke ske. Jeg ville ikke lade det komme så vidt for nogen, at han fik ham til at rutsje ned. Jeg lader nemlig heller ikke nogen gøre mig noget – tværtimod. Nej, på min krop har ingen noget at søge efter, og man kan hverken gøre mig eller den ene eller den anden af mine næste noget. Her drejer det sig om en beskyttelse, og det er det største. Når mennesket også holder fast ved det! Derfor siger jeg også: Giv en hjælpende hånd, og stå virkelig ved det! Ikke kun i gode tider, når det går godt, men også, når kampen må føres. Alt det gør jeg for Dem, og hvad gør De for mig?

Alt det gjorde Gud for os, og gør det endnu i dag, og hvad gør vi for Gud? Ser De, det må De også blive klar over. Vi behøver ikke at være feje, vi har den allerstørste beskyttelse. En større beskyttelse findes ikke. Men bild Dem ikke kun noget ind og sig: Jeg er jo beskyttet, mig kan intet ske, jeg kan jo roligt gøre, hvad jeg vil. Nej, sådan er det ikke. Gør kun det, som virkelig er godt! Og altid kun ville det gode, sig altid kun ja til det gode!

Altså, nu tror jeg, at De har forstået, at De nu kan kende forskel, og også skal kunne det. Ligesom der i Østrig var meget, der var store spindelvæv, som allerede var blevet fjernet. Men hvor er det godt, og jeg siger det overalt, at menneskene ikke forfalder til at spinde en ende, når de bilder sig noget ind, som i virkeligheden ikke findes. Der må De være forsigtige, venner! Fra tid til anden oplever De allerede noget. Det, De netop fik læst op, var jo noget meget, meget mere. Ser De, hvordan det gode er om mennesket, og hvor det gode også trænger ind i menneskekroppen. Og så siger man bagefter: Gröning har helbredt, og fordi han gør det gode, skal han straffes.

Nå ja, men hvor er mine venner? Også her ville jeg gerne indflette noget, kære venner: Hvem af alle mine venner har allerede forstået at beskytte mig i dette? Tværtimod: Mange af dem har kun bragt mig i fedtefadet. De har ikke forstået at sige det rigtigt. De vidste slet ikke, hvad de skulle sige til dem, der kom til dem fra statens side – eller omvendt, at de selv måtte gå til dem med det, de havde at sige. Tværtimod: De har udtrykt sig forkert, de har optaget det onde fra dem. De var

ængstelige, og har derved bragt mig i fare. Derfor må retssagen føres. Det er ikke min skyld, men jeg vælter ikke skylden fra mig, jeg kæmper for Dem. Og det koster megen tid. Og der er mange af de bedste, de kæreste blandt dem – de ville det ikke, men sådan var det. For det der blev sagt, det der blev skrevet ned, regner man fra den anden side for en belastning, og det må jeg stå til ansvar for. Ser De, der er allerede en anerkendelse i dette: Hvad De har sagt, hvad De har gjort, stiller man ikke Dem til ansvar for, men jeg bliver stillet til ansvar for det. Efter dette er jeg altså Deres far, hm? Fordi jeg er den ansvarlige deri, ser De? Hvordan De udtrykker det, er jo lige meget. Her ser jeg altså det vigtigste punkt: At belære Dem rigtigt, så De også forstår at tale rigtigt. Selvfølgelig, når man fortæller gyserhistorier, taler om ting, der virkelig er skørt, ja så bringer vedkommende os alle i fare, og det advarer jeg Dem imod. Der skal De være forsigtig!

Altså, i begyndelsen sagde jeg: Det gør jeg for Dem; det gjorde jeg for jer, og hvad gør I? Herefter vil jeg stadig henvende mig til Dem, for at De også går over til at sige: Godt, nu bliver den hede kamp ført, det vil sige, at vejen for så vidt er gjort fri. Vi har jo foreningen, eller har vi den endnu ikke?

Erich Pelz: Den har vi.

Anny Pelz: Den har vi allerede.

Bruno Gröning: Og nu står vore venner, igen et ægtepar, alene: vores ven Pelz alene med sin kone. Han behøver også hjælpende hænder. Hvem der har tid, hvem der har lyst og kærlighed, og frem for alt, for hvem det er et hjertens-ønske at hjælpe dem – her for hele værket – den er jeg meget taknemmelig. Han sætter ikke noget til, han mister ikke noget, tværtimod. Han får noget godt igen for det, og det er sådan en god følelse, at han overhovedet får lov til at hjælpe. Sådan er det, men vær nu ikke fej, og sig ikke, at De ikke har tid! Hvordan ville det være, hvis jeg ville sige: Jeg har ikke tid til Dem, nå? Hvordan ville det være?

10

Hvordan ville det være, hvis jeg nu ville forfalde til en afhængighed, og det var pengebegær? Åh, jeg havde nylig ... Det var i år. Jeg vil ganske kort beskrive det: I februar i år var jeg i Sydfrankrig. Der havde jeg også sådan en vennekreds, der var også nogle flere. Noget helt nyt: mennesker, som jeg endnu aldrig havde set. Nogle få havde jeg mødt på gaden, hvis kroppe allerede var vrag, og jeg så traf nogle venner, til hvem jeg siger: Se, hvordan han går, se, hvordan hun går, se, hvad denne endnu har! Ja, jeg siger: Men kun til da, og så er det slut!

Og så blev de fri. De havde ikke set mig, ikke set min krop, de havde ikke hørt, hvad jeg sagde. Jeg har kun bedt disse venner om straks at overbevise sig om det. Hos nogle har de set det, at de først gik sådan, og at de så pludselig rettede sig op og gik oprejste. De vidste slet ikke, hvad der var på færde.

Ganske kort: Heraf er vennekredsen opstået. Der dannedes dengang i februar måned allerede fire vennekredse, det var i Monte Carlo. Jeg taler jo kun tysk, men til gengæld rent tysk. Ikke mange sprog, nej, et sprog, men rigtigt. Og når nogen mener jeg taler forkert, så kan han jo rette det. Han må kun være forsigtig, og det ved vi jo allerede (*ler*).

Tilstedeværende: (*latter*)

Bruno Gröning: Nå, kære venner, ja, og i denne vennekreds var der en kvinde. Naturligvis var det sådan mere eller mindre i en firkant, og jeg står ligesom her, og der, sådan i hjørnet, sad en ung kvinde. Og jeg sagde: De har et hjertens-ønske (tilfældigvis kunne hun tysk, hun beherskede flere sprog), et hjertens-ønske, og dette hjertes-ønske er nu blevet opfyldt for Dem. De behøver ikke at tro det, De har kun én pligt, at overbevise Dem om det. Jeg takker Dem af hele mit hjerte, for at De også her har troet for Deres mor, og at Deres hjertens-ønske er, at Deres mor igen har en sund krop. Nu kunne hun straks overbevise sig. Hun var forbavset, sprang op og sagde, "Ja, det passer, kære hr. Gröning!" Jeg sagde: Ja, tilfældigvis.

Og hun har faktisk også overbevist sig om det: Hun førte straks en telefontale med Amerika, og blev overbevist om det. Jeg tror, hun talte i over en time. Det kommer jo ikke an på hvor længe. Mig har hun kun (uforståeligt) kunnet fortælle det.

Hun opsøgte mig herefter og ville meddele mig det. Men først den tredje dag derefter traf hun mig tilfældigt, t i l f æ l d i g t mødte hun mig der, på gaden. Denne kvinde har tilbudt mig alt, hvad hun ejer – ikke millioner, men milliarder af dollar, store besiddelser, alt! Jeg havde taget imod det, hvad jeg også sagde til hende, på én betingelse: hvis ikke en Pfennig tilhørte mig. Hvis jeg måtte give det hele bort til de fattigste af de fattige, til de syge. Hun sagde: "Ja", men nu havde hun også en betingelse. Jeg siger: Den betingelse, De har, går jeg ikke ind på – at De på grund af disse penge ville have mig for Dem selv.

Jeg har begået en fejl, tror De det? Har jeg begået en fejl?

Tilstedeværende: Nej, nej, nej.

Bruno Gröning: Hvorfor ikke?

Tilstedeværende: (*mumlen*)

Bruno Gröning: Så havde jeg jo mange penge, flere milliarder. Jeg havde kunnet overøse Dem med penge.

Kvinde 8: Ja, men De har jo ikke solgt Dem selv.

Kvinde 1: Hun ville købe Dem.

Bruno Gröning: Men under De mig det ikke også engang? Og jeg havde kunnet ...

Tilstedeværende: (*benægtende mumlen*)

Bruno Gröning: ... give Dem penge. Nå, ville De ikke gerne have haft det?

Tilstedeværende: Nej.

Bruno Gröning: Åh, jeg ville have kunnet bygget Dem en stor hal her i Rosenheim, med meget land og mange huse rundt omkring. Nå, ville det ikke have været godt?

Kvinde 5: Jo, men så ville De aldrig mere have set mig.

Tilstedeværende: (*flere tilstedeværende taler samtidigt*).

Erich Bavay: Du giver os, du giver os mere, end hvad der kan erstattes med penge.

Kvinde 1: Det kan vi alle selv købe os engang, så behøver vi ikke at sælge Dem.

Bruno Gröning: Men jeg må jo sådan jage efter hver en Pfennig for at kunne klare alt her. Det er jo så vanskeligt, jeg kunne jo have haft det nemmere. Jeg havde kunnet bringe det ud af verden på én gang. Så havde jeg ingen retssag, så havde jeg slet intet mere. Så ville jeg sige: Hvad vil I have af mig? Lad os ikke forhandle meget om det, her har De det, lad mig være i fred.

Og hvis de havde vidst, at jeg havde penge, ville De ikke mere kunnet kommet til mig; nej, så havde jeg muret mig inde! Nå, har jeg ikke begået en fejl?

Tilstedeværende: Nej, nej.

Bruno Gröning: Nej? Åh, I er slette, I mennesker, ...

Tilstedeværende: (*latter*)

Bruno Gröning: ... I under mig slet intet, tja ... Altså, det ville I slet ikke have. Nej, det har jeg heller ikke gjort, for jeres skyld ikke gjort. Det gjorde jeg for jer – og hvad gør I for mig?

Kvinde 1: Vi vil også kun det bedste.

Bruno Gröning: Ikke for mig personligt, venner, det vil jeg ikke, nej. Men for at jeg fortsat kan holde det, det vil sige, kan holde og fremme det, som er det vigtigste for Dem. Jeg er ikke alene på denne jord, tro ikke det! Fra nu af kan De også tro det. Nej, jeg er ikke alene. Men ser De: Jeg lader mig ikke friste, heller ikke forlede, heller ikke det. Og, nå, hun er også en køn person, hvad De forstår ved en køn kvinde. Det rører mig ikke, det frister mig ikke, for da havde jeg virkelig, De har forstået mig rigtigt, havde jeg jo solgt både mig selv og Dem, – og det har De jo glemt at sige. Mange tak, fordi De også har erkendt det. Og jeg er kun glad og lykkelig for, at jeg ikke har gjort det.

Altså, penge vil De ikke have af mig, og det er godt. Heller ikke jordiske huse. Ja, det må jeg fremdeles sørge for. Men det guddommelige hus, som jeg er omgivet af, der

sørger jeg altid for, at der er orden derinde. Og at alt, hvad der er om Dem – i enhver henseende – altid er i orden, det er vigtigt. Og hvordan kraften virker, det har vi nu hørt lidt af fra vores ven Loy: Hvad De ikke ser, det hører De. Da havde enhver måttet tro, at der var løbet hundreder af mennesker ud, når dørene ruskede sådan. Ja, det varede godt et halvt minut, om ikke længere, uden at ville overdrive. Og at enkelte venner endnu har overbevist sig: Hvordan kunne det ske? Er det gulvet? Er det ...? Vinduet er lukket, alt er lukket. Der er intet. Hvad har det været? Men han sad jo ganske roligt.

Ja, og rigtigt: Når en af disse ... Der har været enkelte venner, som har påstået at de er seere, at de kunne se. Hvis, så havde nogle fået noget at se! At vores ven Loy kan se, det ved jeg, men det må jeg ikke fremhæve. Han fanger kun det vigtigste. Men alle de andre, hvor de fleste imellem dem påstår, at de er seere – ser kun, ligesom De, sådan kigger, men er ingen seer. De kigger også, ikke? Også overbevist, og hvorvidt de er overbeviste, det er et andet spørgsmål. Ser De? Sådan overfører jeg også til menneskene, ligesom jeg også her har overført til dem, at ingen af dem er seere, men løgnere og bedragere, og at der også kom uenighed i stand, hvad jeg så dagen efter virkelig forstod at rense ud. Og så gik der et lys op for dem, så blev meget klart for dem.

Og det vil jeg ikke gerne gøre mod Dem her. Sørg De hellere for, at intet ondt bliver trukket herind, og at De holder Dem fjernt fra det onde, og at de derude skal rense sig, før de bliver ført herind. Har De forstået mig? Og at De ikke er uforberedt, når De kommer, men at De altid forbereder Dem på den gode modtagelse. Det er vigtigt.

Så, har du mere at sige, Alex?

Alexander Loy: Nej, ikke mere.

Bruno Gröning: Ikke mere. Vores ven Pelz kommer igen bagefter, ikke? Han har noget, som du skal sige her. Så, vores ven Hohmann, han vil også sige noget til os.

Tredje cd

1

Josef Hohmann: Ja, mine kære, De ved, at jeg ikke er en nybegynder her, jeg har været her i over tre år. Da jeg kom her, egentlig med en dårligt hensigt, jeg havde nemlig sat mig for ...

Bruno Gröning: Et øjeblik! "Egentlig"? Ja eller nej?

Josef Hohmann: Ja!

Bruno Gröning: Jeg kom med en dårlig hensigt. Det var – egentlig – var det hensigten.

Josef Hohmann: Ja, hensigt og ikke hundrede procent, men skal vi sige halvfjers procent, for jeg havde allerede hørt meget for meget om hr. Gröning, men aldrig set ham. Og jeg kom så herhen, for at løse problemet fra den videnskabelige side. Det vil sige, når det kun drejede sig om ting, der var mindre vigtige, så ville jeg sætte videnskaben ind, og ville så afsløre disse ting videnskabeligt og sige: Ja, det er jo sådan og sådan, har jeg ... Det er jo slet ikke så vigtigt. Og allerede da jeg havde været her et halvt år, og to gange havde talt med hr. Gröning selv og var kommet i forsamlingen, da var jeg jo så forbavset, at jeg sagde til mig selv: Her slår videnskaben ikke til, for: Jeg har hele mit liv beskedent beskæftiget mig med videnskab, og jeg kan kende forskel.

Videnskaben slår kun til, så langt som vores menneskelige forstand når, og så er der en grænse, en meget fast grænse. Længere rækker vores viden ikke. Selvfølgelig rækker vores forstand – som jeg viser det her i denne bog – endnu noget ud over denne grænse. Den arbejder stadig, men den arbejder ligesom en mølle, der løber tom. For forstanden må være en smule stærkere end resultaterne, som den frembringer ved tænkning, og derfor går den også en smule ud over denne grænse, arbejder endnu, tænker endnu, men der er ingen sæd i denne tænkemølle, der kommer ingen resultater ud af det mere. Og det er grunden til, at mennesket kun kan gøre sig tanker: hinsides, Gud, evighed og alle disse ting. Men i det øjeblik overanstrenger mennesket sig allerede, fordi forstanden ikke mere slår til, for der er en afgrund. Og nu kan mennesket kun indirekte konstatere, at der virkelig findes en Gud og en evighed, ganske vist ikke direkte med forstanden, men indirekte. For når en eller anden iblandt Dem tvivler på disse ting – og der findes i verden i dag jo milliarder, millioner af mennesker, der tvivler på det, hele Østen betvivler det jo – så er det sådan:

CroMagnonmennesket, Aurignacmennesket⁴ – disse første mennesker, de så endnu ud som, lignede mere dyr – de har begravet deres mennesker, lagt på den højre side, givet dem en håndøkse med, et hult, i sten udhulet drikkekar, så de på en eller anden måde ikke ankommer helt tomhændede der, så de kan væрге for sig, så de kunne drikke. Og selv det vilde menneske, menneskeæderen – findes der endnu nogle stammer af i Stillehavet, som ..., ingen missionær har været der – ingen har fortalt dem noget om det hinsidige, om Gud, og alligevel har de sine guder, beder til sol, måne, stjerner osv.

6

Hvad siger det os? Det siger os følgende: Mennesket bliver kontaktet fra det hinsidige. Han er ikke uafhængig, men bliver kontaktet fra det hinsidige. Det vil altså sige, at han også har en samvittighed, fordi han kan skelne mellem godt og ondt. Før

⁴ Forhistoriske forløbere for det nutidige menneske.

enhver handling lyser samvittigheden pludselig op som en lyspære, og siger: Det bør du gøre, det bør du ikke gøre!

Fordi det er sådan, slutter videnskaben indirekte: Der må være et hinsides, og der må være en Gud, og der må være en evighed, for ellers ville disse ting jo være fuldkommen meningsløse. Mennesket ville jo ikke selv sætte en samvittighed ind, for det ville jo være yderst ubekvem. Og nu er sagen den: Når det er sådan, at der findes et hinsides, så er det sådan, at dette hinsides jo også har en interesse i, hvordan det går til i denne verden. For hvis det var helt ligegyldigt, hvordan det gik til her på jorden, ville man jo ikke blive kontaktet fra det hinsidige.

Derfor tror jeg som videnskabsmand ikke på den idealistiske historieopfattelse, som siger: Overmennesket skaber historien; Hannibal, Cæsar, Bismarck og hvad de hedder alle sammen, det er dem, der skaber historien, der sørger for den historiske udvikling. For historien er ikke sådan en grusbunke, der ligger i uorden, men bag historien virker en bestemt lov. Ligesom træet vokser efter en bestemt lov, som blomsterne vokser, som mennesket vokser gennem en bestemt lov, sådan går også udviklingen frem efter en ganske bestemt lov. Om dette siger jeg som videnskabsmand: Heller ikke den materialistiske historieopfattelse har ret. Når russerne hævder: Der findes intet andet end materie, man organiserer materien, man tager ler, man laver tegl, man bygger huse, man organiserer mennesker, og sådan går historien fremad. Heller ikke det passer.

Jeg tror på den biologiske lov, der virker bag historien, som Spengler⁵ har fremstillet det i sin "Untergang des Abendlandes" [Vestens undergang]. Men det er endnu ikke nok. For hvis man kun kunne tro på denne biologiske lov, så ville russerne allerede være her i Rosenheim, ja de ville allerede være (uforståeligt) ved Middelhavet. I 1950 satte tretten kommissærer sig sammen i Moskva, med Stalin i spidsen, og de overvejede: Amerika har afrustet, England ..., alle har afrustet. Hvad vender vi os imod? Mod Europa, mod Middelhavet, indtager vi Europa? Eller går vi mod Kina?

Og beslutningen faldt faktisk på Kina, og vi blev forskånet. Og det kalder jeg loven om det guddommelige forsyn i den historiske udvikling. Vi har vel som menneske en bestemt, vores frihed, vores personlige frihed. Vi kan synde dybt, vi kan bygge atombomber, og vi kan ødelægge landsbyer, huse, vi kan lade millioner af mennesker gå til grunde i krig, anrettet skader, og der griber Vorherre ikke ind, for har han én gang givet mennesket den frie vilje, så antaster han den ikke. Han siger ikke: Frem og tilbage er lige langt – den frie vilje i dag, i morgen, og næste år ingen.

Sådan går det ikke. Den frie vilje bliver der. Derfor er det forkert, når mennesker siger: Ja, hvorfor griber den kære Vorherre ikke ind? Og når han der i Sibirien griber til denne krigsøkse – og Gud tier osv. Ja, han tier, selvfølgelig tier han, og han vil også altid tie, sådan er det.

⁵ Oswald Spengler (1880-1936), tysk kulturhistoriker

Men når sagen går for vidt i den historiske udvikling – ikke ved det enkelte menneske og folk og politikere, da griber han ikke ind – men når sagen bliver for broget, så griber han ind i historien, i historiens udvikling, som det skete i 1950, nu for et par år siden hos os. Hvem der endnu er noget troende og ser på historien, på hvad der dengang stod på spil, kan ikke benægte, at der i historien virkelig findes et guddommeligt forsyn. Og der er mange videnskabsmænd som tror på det, og jeg tror bestemt på, at det er sådan. Der blev Chiang Kaishek⁶ afsat, ... kommunisterne blev indsat i Kina (den kommunistiske regering). Det gik mod Korea⁷.

Men vort kulturland Vesteuropa med de mange kirker og kapeller og med vores kristne tro her, og med vores kristne opfattelse, blev forskånet. Vi fik foræret endnu en sidste frist. Og når det er sådan, så vil jeg også lige komme tilbage til hr. Grönings mission. Tag mig det ikke fortrydeligt op, når jeg som videnskabsmand ser sagen med hr. Gröning i et meget, meget større perspektiv.

2

Der er tidsepoker i den historiske udvikling. Også vi lever i dag i en tidsepoke. Ja, hvad kaldes, hvad er en tidsepoke? Ser De: Mennesket har ikke blot en personlig sjæl, den har han, men over mennesket findes der endnu en gruppesjæl. Når fuglene for eksempel trækker til fjerne lande om efteråret, så flyver hver fugl ikke alene, men så virker en bestemt lov. Vildgæssene, svalerne osv., de samles, det sørger gruppesjælen for. Og mennesket, han lever heller ikke fortabt alene i denne verden, men der er familien, der er slægtingene, der er det tyske folk. Ja, denne gruppesjæl går endda så vidt, at den skiller menneskene sprogligt: Her er Tyskland, nu kommer Frankrig, nu kommer England – det er gruppesjælen. Og gruppesjælen skiller også menneskene i racer: Der er sorte, der er gule, der er hvide osv. Også der er gruppesjælen på spil. Og ligesom der er gruppesjæle, er der også disse tidsepoker, og hvad er det?

Det er et bestemt sjæleligt klima, ligesom der for eksempel er forår, efterår, sommer og vinter: Ja, om foråret er klimaet på sin måde, om sommeren på sin måde, om efteråret på sin måde, og om vinteren på sin måde. Og disse klimaer, disse sjælelige klimaer, disse tidsepoker, denne maskintidsalder og atomtidsalder, som vi oplever i dag, er en frygtelig streng, kold frostvinter. Sådan ser vort sjælelige klima ud i dag. Og jeg påstår, og jeg kan også historisk iagttage sagen endnu videre, så ser De, hvor grusomt sådan et sjæleligt klima mange gange er.

Endnu noget om det sjælelige klima: Man taler om en amerikanisme – hvorfor? Ja, man taler om en amerikanisme, fordi omkring 32 forskellige folk og racer er blandet sammen og opvokset sammen i smeltediglen Nordamerika, og denne folkekedel har frembragt et bestemt sjæleligt klima, og dette bestemte sjælelige klima kalder vi

⁶ Chiang Kaishek (1887-1975), kinesisk militærdiktator

⁷ Josef Hohmann hentyder til Koreakrigen (1950-1953), der blev begyndt i 1950, blandt andet efter tilskyndelse fra den sovjetiske diktator Josef Stalin

amerikanisme. Det er også fællessjælen, der omspænder Nordamerika. Og dette sjælelige klima, det kan mange gange være meget grusomt.

Jeg går tilbage til den første tid, til Lilleasien. Der tilbød folkene en sort tyr, og i forå... Og de dannede denne tyr i malm, og på hver side, på flankerne, var der en lille dør. Om foråret blev denne tyr ophedet, de små døre blev lukket op, til højre og til venstre. Så kom der fra hver side en mor og kastede et barn på et til to år ind i denne ophedede tyr, dørene lukket til osv. Tror De, at mødrene ikke havde nogle moderlige følelser, at de gjorde det af grusomhed? Næh, det passer ikke. Ethvert dyr har moderlige følelser, og denne moderlige følelse var bestemt til stede. Hvorfor gjorde de det? Fordi tidsepoken var så grusom, og tidsepoken, denne sjælelige feber, som menneskeheden står under, er stærkere end mennesket selv.

Og går vi videre: I Middelalderen, hvordan var det i Middelalderen? Ja, i Middelalderen sagde menneskene følgende: Kroppen er fra djævelen, sjælen er fra Gud. Og nu blev kroppen pint og plaget og sønderhugget, kroppen blev ... En frivillig gik i svinestalden, åd fra svinetruget i otte lange år, så hendes krop rådne og omkom, for den var jo fra djævelen, og for at sjælen skulle få en større grad af tilgivelse..., blev kroppen dømt til døden. Ja, i dag er det anderledes: I dag bruger damerne jo rigtig megen makeup, men hvor er sjælen? Den er væk.

Og sådan er tiden..., ligesådan er tidsepoken, og denne tidsepoke er så stærk, at den holder menneskene i kløerne. I Middelalderen blev mennesker brændt på bål som hekse, og man sagde, at de var forfaldne til djævelen. Men man giver, gav dem dog et kors i hånden for at redde sjælen, for kroppen måtte nu så hurtigt forbrændes, så hurtigt som muligt blive brændt, for at sjælen dermed endnu kunne ankomme i himlen. For præsterne, de fældede jo dommen, de, det ... Staten var jo kun skarpretter. Dommen selv fældede præsterne, biskopperne osv. Og et eksempel fra min eksamensopgave, det var eksa... min eksamensopgave, da jeg studerede i Frankrig, var "La figure de Jeanne d'Arc" – "Jeanne d'Arcs skikkelse"⁸.

Og da måtte jeg nu forske videnskabeligt i måneder: Denne pige, som ikke kunne hverken læse eller skrive – var det en illusion, var det en hallucination, det syn, hun havde, illusionen? Når De ser skyer, som danner dyr, eller om aftenen går gennem skoven, da kommer der et tågestrejf, det er en kamel og så videre – det er en illusion, og det er endnu normalt. Hallucination: Da er mennesket ikke normal. Han danner sig identiske⁹ billeder, ser dem der, ikke sandt? Og sådan har jeg forsket, i måneder, over Jeanne d'Arcs skikkelse.

⁸ Jeanne d'Arc (1412-1431), fransk nationalheltinde, i Tyskland også kendt som Joanna fra Orleans.

⁹ Eidetik er et begreb fra psykologien, og betegner evnen til at forestille sig objekter eller situationer så tydeligt, at de har karakter af virkelighed.

Men en ting, som også er stadfæstet i historien, for Anatole France¹⁰ og mange videnskabsmænd har jo skrevet om denne skikkelse: De bringer hende til Reims, forkædte en anden hofmand som konge, og fører hende nu til "kongen", for at stille hende på prøve. Og hun siger: "Ja, hvad foregår der her? Det er jo ikke kongen. Han der er bare klædt ud. Men der, værsgo: Der er han, der!"

Det, og også meget andet, giver jo noget at tænke over. Og alligevel blev dette menneskebarn, under ledelse af biskoppens adjutant, af de gejstlige brændt på bålet, fordi denne tidsepoke var så grusom. Senere blev hun helliget af paven, og i dag er hun Frankrigs nationalhelgen.

Jeg vil blot fortælle Dem, hvor grusomme tidsepokerne er, og at tidsepokerne er stærkere end det enkelte menneske. For den tidsepoke, vi i dag lever i, vi lever i dag i en tidsepoke, hvis fundament er eksistensfilosofien, og eksistensfilosofien, som præger vor tidsepoke i dag, er fuldkommen ateistisk. Når De i dag stadig ser de mange kirker og kapeller osv., så er det endnu maske og ydre form. Men ideologien fra Rusland, materialismen i atom og maskintidsalderen, kryber som en snegl stadig længere ind i vore vestlige lande. Og nu påstår jeg som videnskabsmand følgende:

Når der har været sådanne grusomme tidsepoker, hvor enhver moral og al religiøsitet og enhver tro på det hinsidige dør, så dukker der på en eller anden måde mennesker op, for de er meget sjældne, dukker på en eller anden måde mennesker op, der har en bestemt mission af udføre.

Og hvad De end vil tænke eller sige om det, så påstår jeg her, at vores ven Gröning i vor tidsepoke her – jeg ser det meget større, meget mere videnskabeligt, end De måske anser alt for – han har en bestemt mission. Han har i denne verden en bestemt mission at opfylde, at han i hvert foredrag stadig fastholder det modsatte, at han henviser til et hinsidige, en højere magt, og gradvist samler menneskeheden i sådanne små og større kredse, og nu skaber et nyt fundament for en kommende tidsepoke.

For den historiske udvikling går ikke fremad sådan: så lige, skråt opad. Og hvis vi for eksempel tager neandertaleren, han så jo også endnu ud som et vildt menneske: lav pande, behåret osv. Hvis De nu ... Jeg er ved at skulle skrive en bog, når jeg har noget mere tid til det (jeg skriver noter nu), om den menneskelige ånds udvikling. Og når De nu følger udviklingen af den menneskelige ånd, fra neandertaleren til nu, er vores ånd og hjerne jo uhyre, er vort indre liv vokset uhyre. Men det gik ikke sådan retliniet opad, men sådan, i sådanne bølgedale.

Og i sådanne, en sådan bølgedal går vi igennem i dag, sådan rigtig dyb, rigtig lavtliggende. At denne bølgedal nu igen får en tilbøjelighed til at gå opad, og at en anden tidsepoke nu sætter ind, da må der allerede nu være født mennesker, som skal opfylde en bestemt mission, så de nu er med i værket her.

¹⁰ Anatole France (1844-1924), fransk forfatter, som i 1908 skrev biografien "Das Leben der heiligen Johanna" [Den hellige Johannas liv].

Når De ser tilbage i historien – lad os begynde med Kristus – så er det naturligvis frygteligt for disse mennesker. For de må jo kæmpe imod en verden, ligesom sådan et svagt siv må klare sig i stormen, hele tiden rette sig op og begynde igen, aldrig miste modet, men kæmpe imod denne uhyre bølge: myndigheder og medmennesker og alle de trængsler og viderværdigheder, man bare kan forestille sig. Og nu er det vanskeligste tilbage: Når nu, i sådan en åndelig tilstand, hr. Gröning, vores ven Gröning, taler om hinsides og om disse ting, så forstår menneskene ham jo slet ikke mere, fordi de i deres indre fra disse ek..., er grebet af denne eksistensfilosofi, og slet ikke mere kan tro. Blot et eksempel – for når jeg taler til Dem, siger De: Nå ja, manden, han siger ord – nej, nej, nu vil jeg minde Dem om en kendsgerning:

3

Da Kristus vandrede på jorden, og gik omkring med sine apostle og udbredte sin lære, havde han også allerede 300 disciple, og han gjorde det nøjagtigt ligesom vores hr. Gröning. Han fortalte også først apostlene småting, og så endnu nogen ting mere. Når De læser i bibelen, så vil De ikke blive klar over det, men, hvis De bestiller det værk, som denne amerikaner har skrevet, et tykt værk: Der ser Kristus ud ganske som menneske, ikke sådan ..., men som det var. Som da han gik ved søen og sagde: "Ja, folk, hvad gør I her?" og sådan. "Nå, jeg vil også engang se, prøve, hvordan det går for sig? Jeg forstår det ikke." og sådan. Sådan omtrent gik det jo til.

Ja, når man husker på: Der havde han allerede samlet 300 disciple om sig, ikke engang så mange, som hr. Gröning har her. Og hvad sagde han engang til disse folk: "Min ... Jeg vil give, jeg vil give jer mit kød at spise og mit blod at drikke. For mit kød er i sandhed en spise, og mit blod er i sandhed en drik." Da så disse 300 mennesker på ham og sagde: Ja, hør engang! Han vil gøre sådan noget? De vendte ham ryggen og gik bort og lod ham stå. Apostlene blev jo.

Ser De: Når man overvejer alt det, der skete i den historiske epoke, da Kristus og hans disciple levede, så var den historiske epoke nøjagtig som hos os. Forestil Dem disse grusomheder dengang: Romerne var ikke engle. Hvor de rykkede ind, blev der ruiner, og der var uretfærdigheder, og der var alt, hvad man kunne forestille sig, og de var der dengang. Og hele dette ypperstepræsteliv, og disse, bordene med penge foretog de sig i synagogerne, og alt hvad der ellers var osv., ikke? Det var sådan en tidsepoke. Og i denne tidsepoke lever vi nu, og tidsepoken ser ikke ud, som om den på nogen måde bliver bedre. Ser De tegn på, at det bliver bedre? Jeg gør det ikke.

For eksistensfilosofien er den farligste verdensanskuelse, der findes. Hvorfor? Eksistensfilosofien – ja, det ved De ikke alle, for det er nu videnskabsmænd, og videnskaben selv, den bliver jo ikke gjort populær, den undersøger jo kun menneskene, og skriver så i videnskabeligt høje sætninger, hvad der egentlig sker. Og det der sker i dag, er følgende: Eksistensfilosoffen siger ikke: Der findes ingen Gud. Det siger han ikke, for hvis han ... Han er altså endnu værre end nihilisten, end ateisten. For ateisten, det vil sige gudsfornægteren, han siger: Der findes ingen Gud. I det han siger det, bekender han jo indirekte, at han indvendigt bliver belastet af

noget, og at han vil komme fri af det. Altså bekender han egentlig alligevel indirekte: Der kunne måske alligevel være noget, så siger jeg hurtigt: Nej, nej, det findes ikke, ikke sandt?

Men i dag, eksistensfilosofien, den har endnu ikke eksisteret i hele verdenshistorien. Der var godt nok hedenskab, de havde også deres guder, men endnu ikke en eksistensfilosofi. Og det er enestående i dag, for eksistensfilosoffen siger følgende: Mennesket er ikke andet end en automat, og denne automat har en motor. Hvis der er videnskabsmænd til stede her, som beskæftiger sig med disse ting – her, vores student der – så sig ikke, at jeg har sagt dumheder her! Jeg siger det ikke sådan, som videnskaben siger det; jeg vil blot udtrykke det, så enhver kan forstå mig. Jeg følger Dem, kære Bruno Gröning, De fornemmer jo også alt i høj grad. Jeg vil sige det ganske enkelt. Og eksistensfilosoffen siger: Mennesket har en motor, og den motor, der driver ham til at leve, det er angsten – til forskel fra frygt. For når jeg siger: Jeg er bange, så er jeg bange for en bestemt ting, enten for ild eller for krig eller så videre. Men spørger De et lille barn: Nu går jeg, og du bliver alene hjemme (det er to, tre år, fire år, fem år gammel), så siger det: Nej mor, jeg er bange! Når man spørger barnet: Hvad er du bange for?, svarer barnet: Det ved jeg ikke.

Det er altså en medfødt angst, og den ligger i mennesket, og den bevæger nu motoren mennesket, uden sjæl, uden hinsides, uden noget som helst. Og nu: Hvordan lever mennesket? Han kan ikke fratage sig livet, siger eksistensfilosofien, for hvis der findes et menneske, som overvinder denne indre angst, så han tager livet af sig, så er han jo en uhyre helt, det er et overmenneske, en virkelig stor fyr. For denne angst, som driver mennesket til at leve, er altid større end hans hensigt om at tage livet af sig. Og så siger filosofien endnu et: For når man tager sit liv, så er man jo netop ikke normal. Og det er i undtagelsen, der tør man ikke være ansvarlig: man slukker bare. Nu siger han, går livet omtrent sådan til: Han sammenligner mennesket med en bil. Og nu, i en storby, der kører nu bilerne, og ordenspolitiet er steget ned fra tårnet. Der er intet trafikpoliti mere, og nu kommer vi til pointen, siger eksistensfilosoffen. Og nu kører bilerne, ordenspolitiet griber ikke ind, og enhver kører som han vil. For eksempel er der en lastbil, som siger: Den lille der, den kan du bare køre forbi, ikke sandt? Så kommer du igennem her – uden samvittighed, uden noget som helst, ikke sandt? Kun egoisme: Hvordan kommer jeg igennem? Hvordan lever jeg? Hvordan kommer jeg til penge? Og de andre kommer ikke mig ved, det er blot biler, der kører ved siden af mig, det er i orden.

Men når sådan en bil kører imod muren, bliver der råbt op. Slut, det er sket med motoren! Som ..., det er sket med mennesket som med resterne af bilen: Den kommer på skrotbunken, mennesket kommer på kirkegården.

Der bliver overhovedet ikke engang spurgt: Findes der overhovedet et hinsides, findes der intet hinsides? osv. Nu forstår De måske, at der i denne tid må findes mennesker som Schweitzer, som der jo nu ikke kan sammenlignes med. Han passer jo kun sit arbejde; det vil kun fremhæve hans etik og hans mission, som han for menn... Og en Gandhi, der naturligvis heller ikke er til at sammenligne med, for han

var jurist og gjorde noget for sit, for folket. Men så må jeg sige, at vores ven Gröning er født i denne tidsepoke, og er kommet for nu at virke her i den forstand, at menneskeheden ikke bliver fuldkommen begravet under disse ruiner, men at der på en eller anden måde bliver skaffet en udvej, en åbning, gennem en lille kreds af mennesker, der så må vokse og blive større, i Østrig, i Tyskland osv. Og jeg ved ikke, efter at jeg indgående har beskæftiget mig med problemet, kan jeg ikke komme bort fra denne ide og fra disse tanker, at der foreligger noget her mellem himmel og jord, som den menneskelige forstand ikke kan begribe. For, at der endnu findes et menneske, der lægger hånden på radioen som er koblet fra, nu spiller den, og så senere trækker hånden tilbage, og så spiller den ikke mere, og så endnu engang og endnu engang, det har sådan forvirret mig og gjort så stort et indtryk, at jeg har overværet disse ting. For når man går tilbage i historien, så findes der kun ganske, ganske sjældent eksempler på mennesker, det vil sige mennesker, der behersker materien. (En tilstedeværende hvisker: Det var den største årsag). Fra dette synspunkt ser jeg sagen.

4

Bruno Gröning: Tak, kære ven Hohmann. Og nu, kære venner, det var udførligt, hvad vores ven Hohmann havde at sige til os her i dag. Jeg ikke blot håber, men jeg ønsker og jeg vil tro for Dem, at De har forstået det. Det er virkelig nødvendigt, at man henter noget andet frem, og vores ven Hohmann er virkelig en af dem, der har beskæftiget sig med disse verdenshistorier, hvordan de ikke blev tryllet frem, men hvordan historier blev fabrikeret, og hvad de har ført til. Og at han har iagttaget hele livet, det vil sige, nøjagtigt har betragtet det fra sit synspunkt, og set, at det er nødvendigt at oplyse menneskene om det. Hvordan det ene jo griber ind i det andet. Det lyder så mærkeligt, når man så hører: Ja, hvad fortæller han så om udland og om krig og om alt muligt, om ødelæggelser, om biler, og om alt, hvordan det er? Ja, det hører alt sammen med til det. Alt, på alt må man være opmærksom, man må betragte det rigtigt. Det havde De aldrig tid til. Det kender De intet til, og derfor er det nødvendigt, at det engang bliver sagt til Dem. Og jeg ved, at vores ven Hohmann netop her vil belære Dem om noget mere.

Der er en ting, som jeg nu konstaterer, at vores ven Hohmann også har sagt, det vil sige, jeg støtter Dem hele tiden i, hvad også vores ven Albert Schweitzer har sagt, og hvad der også er blevet skrevet ned her. Altså passer det. Det giver for alle en overbevisning, altså ikke kun en forklaring, men kendsgerningen, det vil sige sandheden, som man må afsløre, når man kender den.

Nu ved jeg, kære venner, at De i begyndelsen heller ikke har forstået mig: Medarbejdet! Jeg gjorde det hele for Dem, og hvad gør De for mig? Jeg ved: sådan komme til foreningsmøderne, simpelthen være her, høre meget, hvordan jeg sagde det, være nysgerrig, ikke arbejde på sig selv. Det vil sige, De har stort set ikke klaret så meget, som De havde skullet klare: samle erkendelser, begynde på sig selv – intet af alt dette.

Hvis De allerede var overbevist om alt dette, også om Deres eksistens, at De får lov til at være her, så havde De allerede kunnet belære mennesker – De skal ikke gøre nogen propaganda, men yderligere have kunnet belære mennesker om alt det, De har følt som sandhed i Dem selv.

Og tiden, hvor jeg ikke var hos Dem, det vil sige personligt var iblandt Dem, ser jeg altid kun de samme ansigter, det er de samme.

(til kvinde 9): De er ny her. Har De været her før?

Kvinde 9: Det er første gang.

Bruno Gröning: Ja. Alt er nu for så vidt sådan, kære venner, man kommer ingen vegne ved, at jeg, jeg måtte nu sige det sådan, kun er her for en bestemt slags mennesker, for en bestemt klike, eller lad mig sige for et bestemt slæng ... Ved De, hvad jeg siger med det? Hvor det altid er det samme: De kommer ind i sådan en forening, og sådan bliver det simpelthen ved med at være. Nej, dette er det voksende værk, og det kan kun vokse, når De har samlet erfaringer på Dem selv. De skal ikke gøre propaganda, men når her den ene, og der den anden behøver hjælp, så gør De det for ham, hjælp ham! Giv ham råd og belær ham, om alt det, De er overbevist om. Men gå ikke videre, gå ikke over grænsen, for grænsevidenskaben som sådan er også begrænset. Et stykke over den, men så holder alt op, og sådan er det også her: En lille smule over, men endelig ikke for langt! Forfald ikke til fantasteri! Giv ikke mennesket løfter! For det kommer jo an på ham selv, om og hvorvidt han tager imod det for sig selv, også for sin næste, det kommer det an på. Ser De, men det må jo vokse mere. Når det er sket, så kunne jeg også sige: Ja, hold blot fast ved den sunde humor, men fremskynd den ikke! Jeg går ind for at hjælpe frem, jeg er for vækst, for alt vokser, alt, hvad der er bestemt af Gud.

Altså, der har De ikke været medskabende, De har sovet! De siger nej, jeg siger jo. For jeg har fået beviset for det. Jeg skulle snarere sige, at en og anden er faldet fra. Hvorfor lader De det gå så vidt, at han er faldet fra? Hvorfor lader De det komme til det? Havde det ikke lige så meget været Deres pligt, som jeg regner det for at være min? Det er også Deres pligt! Tværtimod: Godt, at han ... eller godt, at hun er borte, at vi ikke mere har dem iblandt os. Altså, været for doven til at give en hånd med for at hjælpe mennesket, virkeligt føre ham på den gode vej og sige: Kom, følg os! Vi er på den rette vej. Vi har ikke kun fornemmelsen, nej, vi føler virkeligt, at det er så godt, som vi aldrig før har haft det. Det er vejen for os, det er jeg overbevist om.

Det havde været Deres pligt. Har De nu forstået mig? Havde De også forstået mig sådan i begyndelsen? Nej, De vidste slet ikke, hvor jeg ville hen. De forfjamskede ansigter, jeg har set her. Der var en kulde i Dem, og kulden har jeg fået her. Jeg kunne ikke tøj op. Jeg måtte først opløse denne kulde, altså tilføre Dem varmen, så kulden kunne forsvinde. Har De nu et varmt, et kærligt hjerte? Også for Deres næste? Har De det nu? Ja eller nej? Hvis nej, så råb højt. Altså dog! Ved De nu, hvad det drejer sig om, kære venner? Ved De nu også, hvad det kommer an på? På

Dem, hele tiden kommer det an på Dem. Og sig så ikke: Det går ikke. Nej, det kommer al... Nej, rosenheimerne er anderledes. Det siger de overalt.

Ja, hvis jeg også havde levet i denne beslutning, skulle jeg heller ikke være dukket op, havde jeg heller ikke kunnet trænge igennem. Og De ved det: Jeg var endnu en ganske ung verdensborger her, jeg var knap to år. Og så snart jeg kunne står på mine egne fødder, gjorde jeg ikke et eller andet, men det, som ethvert menneske skulle gøre af rigtigt, det vil sige på grund af Gud. Men jeg har truffet mennesker, der allerede har været her i mange år, og som netop var, som vores ven Hohmann lige før har beskrevet det. Nej, det er den nuværende tidsepokes menneske, det er menneskene. Nej, venner, det må høre op: Lægge hænderne i skødet, komme her, se noget, høre noget: Det er meget smukt, det er interessant. Men det kedelige derved, det er: Tja, de er alle der, og jeg ..., og der er ingen af dem, der hjælper.

Jeg kommer hos mange venner. De behøver ikke at komme til mig, jeg kommer til dem. Ville det være for meget, om De også her og der ville opsøge en ven, ikke kun for at trøste ham, det tror De vel ikke? Nej, men for virkelig at gøre noget for ham, bruge nogen tid på at besøge ham og bringe ham det virkeligt gode, det vil sige, leve i det gode og i den guddommelige vilje, og i den guddommelige vilje også gøre det, at De er formidleren? Tror De, at De ikke behøver det? Jo! Det er De lige så forpligtet til det som jeg er. De er blot ikke bevidst om Deres tilværelse her, Deres jordiske liv. De har ikke erkendt Dem selv, og derfor kunne De endnu ikke erkende Gud. Og derfor gik det så vidt, at mennesker gør dette og hint, at de er blevet hjerteløse, og at der er mange, som på en eller anden måde fantaserer sig tilrette. Og hvad findes der, hvad findes der også i bøger, og hvad findes der ... altså meget. Altså, kære venner, der havde jeg også endnu meget, rigtig meget at sige.

Nu vil jeg dog tro, at De har forstået mig, at De nu ved, hvad det kommer an på, og hvad det drejer sig om her. Der er allerede nogle få her, der siger til sig selv ... Nå godt, de kommer dog til foreningsmøderne. Men det er så også alt. Hvornår sker det, at De virkelig kommer til selvbesindelse, hvor De lader Deres krop få det, som Gud har bestemt for den? Nu vover jeg ikke at spørge, om De dagligt har optaget det. Nå, hvem har dagligt optaget? Dagligt?

Tilstedeværende: (mumlen)

Bruno Gröning: Har De også forstået at værdsætte og bruge det optagne rigtigt? Har De anvendt det? Har De hele tiden optaget mere? Har De samlet erkendelser? Har De følt Dem veltilpas eller skidt tilpas ved det? Alt dette er spørgsmål, som De skulle stille Dem selv.

Mange tak for, at de ikke meldte sig, de som ikke dagligt var med, for der kommer så meget. Og dog råder jeg jer til at gøre det dagligt, venner, altid at gøre det, dagligt, såvel som hver time, hvert minut, at være bevidst om og opmærksom på Deres krop, og også lade den få det, som Gud har tiltænkt den. For Gröning giver De jo ikke tiden til det, og dog må jeg se, hvordan jeg skaffer tid til alt dette, at jeg på en eller anden måde finder mulighed for det.

Nu vil jeg også sige Dem noget mere: Ja, Gröning ryger jo. Godt, i dag siger jeg Dem også noget om det. Ja, jeg må også gøre noget. Når jeg ryger, så er jeg lige så meget menneske som De. Og jeg ville have generet vores ven Hohmann, hvis jeg ikke havde røget i forvejen. Jeg behøver ikke det skidt, ...

Tilstedeværende: (*latter*)

Bruno Gröning: ... men jeg gør det. Hvorfor? Af den grund, jeg sagde før. Men ak og ve, når jeg ikke ryger mere. Hvad sker der så? Det vil De selv komme til at opleve. Er det det eneste, hvor jeg for så vidt endnu viser mig som menneske, hm? Kaffe drikker De jo også. Jeg også, men jeg drikker det heller ikke gerne, lige så lidt, som jeg ryger cigaretter. Hvad skal jeg? Holde op, aldrig forstyrre, lade dem være! Så kobler jeg mig ind, det vil sige, jeg er koblet ind eller, ja, jeg viser mig som jeg er, og sådan vil jeg det ikke. Skjule, skjule, skjule! Det er godt, at mennesker ikke ved, hvem jeg er, eller tror De, jeg vil sige Dem, hvem jeg er? Nej. Den, der ved det eller skulle vide det, skal beholde det for sig selv, og skal fortsat overbevise sig om, om han ved, hvem jeg er. Almindeligvis er jeg for Dem den lille.

5

Så, nu tror jeg, kære venner, at jeg har givet Dem så meget med på vejen, at De nu ved, hvad mit besøg her betyder for Dem. I foreningen, hvor vi jo også er indregistrerede i dag, har vi jo den lovmæssige beskyttelse, den menneskelige beskyttelse, og den må vi også benytte os af. Og det ville slet ikke skade, eftersom foreningen har sæde her i Rosenheim, at De er Deres venner behjælpelige, eller er det ikke nødvendigt?

Erich Pelz: Presserende nødvendigt!

Bruno Gröning: Presserende nødvendig. Enhver kunne jo gøre et og andet. Meld Den venligst hos vor ven Pelz, og han vil være Dem meget taknemmelig, og jeg vil være Dem endnu mere taknemmelig, og Gud vil lønne Dem. Men jeg er ikke den, tæller heller ikke med blandt dem, der kun tørrer alt af på Gud, sådan som mennesker ofte siger: Må Gud gengælde det! Jeg behøver det jo ikke, det skal Gud jo selv gøre. Åh, har mennesket begreb om, hvad dette overhovedet siger: Må Gud gengælde det, hvad? Afskrive alt: Det betaler min far.

Tilstedeværende: (*latter*)

Bruno Gröning: Ikke selv betale, jeg betaler ikke. Det er nøjagtig det samme. Og mennesket kan her lave gæld, så meget han vil – faderen betaler: Må Gud gengælde det! Så siger Vorherre: Hm, færdig, herut!

Jeg må ikke ... Jeg siger det ikke kun, jeg må sige det: Det er en gemenhed, at det har fået indpas hos mennesker. Det er i højeste grad en bagvaskelse, i højeste grad en nedværdigelse, som ikke kan blive større. En pisk, mennesker skulle piske det ud, som de har gjort til deres eget – uden at tænke over det – det er for dårligt, venner, tro mig! Da stiger jo en indignation op, intet ondt, men en indignation, en berettiget

indignation. Det er gement gjort af mennesker, og De har taget det til sig. Hvor ofte hører jeg ikke: Må Gud gengælde det, fru Meier! Må Gud gengælde det, hr. Huber! Og sådan fortsætter det: Må Gud gengælde det!

Kvinde 10: Altså, hr. Gröning, jeg er virkelig oprørt over disse ord. Hjemme hos os har det heddet: "Et måtte Gud gengælde det! er et brød værd." Sådan har jeg lært det.

Bruno Gröning: Ja, ja, De har alle lært det forkert, det ved jeg.

Tilstedeværende: Ja.

Kvinde 10: Ja, jeg er altså virkelig oprørt.

Bruno Gröning: Gud har belønnet menneskene, han har givet dem alt: sæden, som han har indgivet sin bestemmelse, og vi har at passe denne sæd. Vi skal gøre os jorden nyttig, vi skal bearbejde den, vi må give den sæden, og så viser Gud sig i al sin pragt og herlighed, og hvad der frembringes deraf, denne frugt kan vi spise, kan vi styrke vores krop med. Sådan har Gud bestemt det, det er rigtigt. Men altid affærdige alt med dette ene må Gud gengælde det! Kære venner, hvad har Gud gjort for os alle, og hvad har menneskene gjort for ham? Det er spørgsmålet, som også skulle beskæftige Dem. Og tænk nu over hvert ord og hver sætning, De siger, og hver tanke De optager, om den er værdig til at bliver optaget! Og tænkt meget nøje over, om De også har handlet rigtigt! Kald dagligt Dem selv til orden, det vil sige til Gud! Irettesæt Dem selv!

Så behøver De ... Tror De, at De har ret til at læse Deres næste teksten, hvor De selv om muligt er endnu værre end Deres næste? At De kun tror: Nu har jeg ham, og nu kan jeg tage ham.

Åh, venner, vær forsigtige! Men når De dagligt formaner Dem selv til det gode, når De dagligt afregner med Dem selv og dagligt kalder Dem selv til orden, det vil sige, at De da sådan kan erkende, at det onde jo aldrig har ført Dem til det gode, og De i det hele taget vender Dem fra det onde, lover at De virkelig vil løse Dem fra det onde, så gør det! For det gode har De ikke kun for Dem selv, det har De også behov for til Deres næste, for at gøre det gode for dem.

Men det kan De først, når De har gjort det gode for Dem selv, har fornemmet det gode, og derigennem er kommet til erkendelse. Og så bliver De et pligtbevidst menneske, det vil sige, så bliver De stående på den plads, som Gud har bestemt til Dem for dette jordiske liv. Så vil De tjene Gud. Den første gudstjeneste er jo, når mennesket kommer til selverkendelse, det vil sige kommer til selvransagelse. For selvransagelsen og så, at han nøje overvejer sin tilværelse her, at han ved, hvorfor han er her, at han passer på sin krop, og lader den få det, som Gud har bestemt for den, at han virkelig følger Gud sådan, som han skal følge ham. For han er og bliver en guddommelig skabning.

Jeg ved, at der tidligere har været mennesker, i de gamle historier, som dengang sagde: Kødets er satanisk, det er det onde. Ser De, venner, jeg giver Dem bevis for det modsatte, hvad der også er svarer til den rene sandhed: Ethvert menneske, og også denne krop, som Gud har skabt, er og bliver guddommelig. Er og bliver også guddommelig, når den er grebet af det onde, og også bliver ført af det onde. Så drejer det sig for mig om ét: om det rent guddommelige, som jo gemmer sig i mennesket, og det er sjælen. For over sjælen får mennesket den guddommelige modtagelse, modtagelsen af den guddommelige sending. Når mennesket selv, der jo i virkeligheden kun er en ånd, i sandhed er det, lever i det ondes vilje, så lukker sjælen sig, så har mennesket helt mistet forbindelsen til Gud. Og så er han et gudløst menneske, og så drejer det sig om denne sjæl, som da tørrer ind, som lukker sig, som er forkrampet, at den ikke skal slippe det onde ind, ikke optage det onde i sig. Og for at redde denne sjæl, kære venner, det rent guddommelige, at den ikke tørrer ind i Satans klør, tværtimod. For den vilje, Gud har givet hvert levende væsen, også menneskene, vil han ikke tage fra dem.

Det har vi også hørt vores ven Hohmann sige. Det gør Gud ikke: I dag sådan, og noget andet i morgen, nej. Enhver er sin lykkes smed, så hvad mennesket sår, vil han høste. Og her kommer det an på ethvert menneske. Hidtil har De også delvist troet: Det kommer helt an på Gröning, hvordan han er. Nej, det kommer an på Dem selv.

Og hvis De endnu ikke har erfaret helbredelsen: Venner, så skyd ikke skylden på nogen, på ingen af Deres næste, og skæld ikke ud på Gud og sig: Jeg kan ikke mere tro! eller om muligt: Gröning kan det ikke. Nej, det kommer an på Dem selv, ikke på Gröning og på ingen af Deres næste, på Dem selv, altid på Dem selv! Nu tror jeg, De har forstået mig.

Jeg ser lige: Båndet er snart løbet ud, og vores ven Erich Pelz --- (*til Erich Pelz*): Vil du intet sige?

Erich Pelz: Nej.

Bruno Gröning: Nej. Altså, tilbage igen, kære venner: For virkelig at holde Dem fast, for at kunne gøre det bedre for Dem fremover, så ved De jo allerede i dag, hvor De hører til. Og jeg tror, at De nu ved, hvad Deres virkefelt er, hvorfor, hvordan og hvorledes De i dag også må være her. Jeg tror, at det også er Dem mere bevidst, ikke?

Kvinde 1: Ja.

Bruno Gröning: Tror De, at De også kan hente hjælp for Deres næste?

Kvinde 1: Ja.

Bruno Gröning: Ja? Der står det, og om mange står det allerede skrevet, hvordan mennesket har troet på det gode, hvordan de har troet på deres næste og for deres næste, og at de har fået det, ja. Men nu må De selvfølgelig løse Dem fra alt ondt,

ikke på nogen måde tvivle på det gode, og stadig afværge det onde, ikke først optage det i Dem, og kun leve i én vilje, i Guds vilje. Og til slut lader jeg endnu engang forelæse, hvordan dette vers – lad os bare tage det sådan – hvordan det lyder, så De rigtigt kan forstå det. (til Erich Bavay): Lad os blot få sidste afsnit!

6

Erich Bavay læser op:

Som en ukendt og navnløs kommer han til os, ligesom han ved søens bred trådte hen til de mænd, der ikke vidste hvem han var. Han siger de samme ord: Følg mig! Og stiller os for de opgaver, som han må løse i vor tid. Han byder ...

Bruno Gröning: "... som han må løse i vor tid."

Erich Bavay fortsætter:

Og for dem, som adlyder ham, vise og ikke vise, vil han åbenbare sig i det, de vil få lov til at opleve i hans samfund af fred, virke, kampe og lidelse ...

Bruno Gröning: Har De forstået dette: "... hvad De i hans samfund af ..." – hvad?

Josef Hohmann: Af kampe og lidelser.

Bruno Gröning: Og?

Erich Bavay: Fred.

Josef Hohmann: Fred.

Tilstedeværende: Fred.

Erich Bavay: Virke.

Josef Hohmann: Virke.

Bruno Gröning: Nå, hvad hedder det nøjagtigt?

Kvinde (sagte) Fred og virke.

Erich Bavay læser videre:

Hvad de i hans fællesskab af fred ...

Bruno Gröning: Fred.

Erich Bavay læser videre:

Virke..., må opleve af fred, virke, kampe og lidelser.

Bruno Gröning: "...må opleve af kampe og lidelser." Kunne De ikke være stolte, kære venner, at De får lov til at gennemgå alt dette. Må De tværtimod spotte Gud?

Og at De får lov til at opleve alt dette, og at De nu også kan hjælpe, når De følger det gode, når De følger Gud? Siger det Dem intet? Vi hører videre.

Erich Bavay læser videre:

Og som en uudsigelig hemmelighed vil De erfare, hvem han er.

Bruno Gröning: "En uudsigelig hemmelighed", det vil sige, det vil ikke blive udtalt, for de vil på hans gerninger kunne erkende, hvem han er!

I denne tidsepoke (jeg kalder det også i dag sådan, som ven Hohmann sagde) lever De.

Nu, kære venner, dersom De virkelig tager det gode til Deres hjerte, dersom De tager det til Dem, og dersom De altid holder fast ved det gode, altid holder fast ved Gud, og dersom De virkelig gør alt godt på Dem selv, optager det i Dem selv, så er De i alt det gode, som Gud har skabt for os, for ethvert levende væsen her på denne hans jord.

Jeg ønsker Dem alle alt kærligt, alt godt. Tag det, De har brug for, for De kan allerede i dag kende det onde fra det gode, eller endnu ikke? Altså, undgå det onde, og tag det gode til Dem! Jeg ønsker Dem alle megen lykke og Guds rige velsignelse.